

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๕/๒๕๕๐ เป็นพิเศษ
วันพุธที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

อ.พ. ๒๔๒/๒๕๕๐

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....
(คณะกรรมการ เป็นผู้เสนอ)

บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๘/๒๕๕๐ เป็นพิเศษ
วันพุธที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

อ.พ. ๒๔๒/๒๕๕๐

LIRT

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... เสนอโดย คณะรัฐมนตรี ชุดที่มี พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธาน สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาดำเนินการตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๕/๒๕๕๐ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในราชการของวงงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยมุ่งเน้นสารประโยชน์ในเชิงอ้างอิงเบื้องต้นเพื่อประกอบการพิจารณาของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำนักกฎหมาย
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
พฤษภาคม ๒๕๕๐

เอกสารประกอบการพิจารณา

จัดทำโดย

นายหน้ท ผาสุข ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
นางสาวสุภาวดีจิตต์ ไตรเพทพิสัย ผู้อำนวยการกลุ่มงานกฎหมาย ๑
นางสาวภรณ์ทิลา กิติโยดม นิตกร ๔
นายทศวิณห์ เกียรติทัตต์ วิทยากร ๗
นางพวงผกา วรศิลป์ เจ้าหน้าที่งานธุรการ ๖
นางสาวอลงกรณ์ ตันเบ็ด เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๒
กลุ่มงานกฎหมาย ๑ สำนักกฎหมาย โทร. ๐ ๒๔๓๑ ๙๒๔๔

ผลิตโดย

กลุ่มงานการพิมพ์ สำนักการพิมพ์ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๗๔๑ - ๔๒
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และผู้สนใจที่มีความประสงค์หรือต้องการที่จะศึกษาเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเป็นการล่วงหน้าก่อนวันประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สามารถสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้จากเว็บไซต์สภานิติบัญญัติแห่งชาติ www.senate.go.th

หรือขอรับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้ ในทุกวันอังคารของสัปดาห์ที่มีการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นต้นไป ที่ศูนย์บริการข้อมูลกฎหมาย วุฒิสภา อาคารรัฐสภา ๒ ชั้น ๑ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๒ ๒๔๔ ๑๕๖๕

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ ๑ บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ความเป็นมา สาระสำคัญ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติ

- บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ๑
- ความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)..... ๗
- สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ๙
- บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๓๕

ส่วนที่ ๒ ข้อมูลประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

- ภาพยนตร์ ๓๙
- วีดิทัศน์ ๔๔
- ข้อเสนอในการพัฒนากฎหมายและนโยบายด้านภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๔๘

- ภาคผนวก : ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... (๑)
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)
: บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของ
ของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... (๒๕)
: พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ ..... - ๑ -
: พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ..... - ๙ -

ส่วนที่ ๑

- บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ความเป็นมา สาระสำคัญ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติ

บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... เสนอโดย คณะรัฐมนตรี ชุดที่มี พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๕/๒๕๕๐ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยมีหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ดังนี้

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งเทคโนโลยีได้มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบของหลายองค์กร และมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

ดังนั้น เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งปรับปรุงระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรเดียว เพื่อลดความซ้ำซ้อนของการตรวจพิจารณา ประกอบกับกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สำหรับสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... ฉบับนี้ มีเนื้อหุแบ่งออกเป็น ๗ หมวด และมีบทเฉพาะกาล รวมจำนวนทั้งสิ้น ๙๒ มาตรา สรุปได้ดังนี้

๑. บทนิยามศัพท์

“ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์

“วีดิทัศน์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่นคาราโอเกะที่มีภาพประกอบ หรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ ในบทบาทยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดง ภาพยนตร์และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย

“สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า การผลิต ถ่ายอัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อให้เป็นภาพยนตร์

“ฉาย” หมายความว่า การนำภาพยนตร์ หรือวีดิทัศน์มากระทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพ และเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย

“สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้ เป็นสื่อในการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ ภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ แล้วแต่กรณี

“โรงภาพยนตร์” หมายความว่า สถานที่ฉายภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เท่าที่มีได้ อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการ โทรทัศน์

(๑) อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้ เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์

(๒) สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉาย ภาพยนตร์

(๓) สถานที่อื่นตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง

“ร้านวีดิทัศน์” หมายความว่า สถานที่ ที่จัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ตลอดจน สิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือ ดูวีดิทัศน์

“หมายเลขรหัส” หมายความว่า หมายเลขที่กำหนดสำหรับภาพยนตร์หรือ วีดิทัศน์ที่ผ่านการพิจารณาและได้รับอนุญาต จากคณะกรรมการแล้ว

“ผู้ปกครอง” หมายความว่า บิดา มารดา บุคคลซึ่งรับอุปการะเลี้ยงดู หรือบุคคล ซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียน ประจำจังหวัดแล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือน หรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งรัฐมนตรี แต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรี ผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (ว่างมาตรา ๔)

๒. หมวด ๑ คณะกรรมการ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

กำหนดให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์ และวีดิทัศน์แห่งชาติ ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี เป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง วัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวง การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกรมกสิกรรม ผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรี แต่งตั้งไม่เกินสิบเอ็ดคน เป็นกรรมการ

และให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการ และเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจการ ภาพยนตร์ กิจการวิทยุทัศน์ กิจการโทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภคด้านละหนึ่งคน และผู้แทนนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการ ภาพยนตร์หรือวิทยุทัศน์จำนวนไม่เกินเจ็ดคน (ร่างมาตรา ๗)

๓. หมวด ๒ คณะกรรมการ พิจารณาภาพยนตร์และวิทยุทัศน์

กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณา ภาพยนตร์และวิทยุทัศน์คณะหนึ่งหรือหลายคณะ โดยแต่ละคณะให้ประกอบด้วยบุคคลซึ่งรัฐมนตรี แต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ จำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคน เป็นกรรมการ โดยจะต้องประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจการภาพยนตร์ กิจการ วิทยุทัศน์ กิจการโทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม หรือ การคุ้มครองผู้บริโภคอย่างน้อยด้านละหนึ่งคน (ร่างมาตรา ๑๖)

๔. หมวด ๓ การประกอบกิจการภาพยนตร์

ผู้ใดประสงค์จะสร้างภาพยนตร์ ต่างประเทศในราชอาณาจักร ให้ยื่น คำขออนุญาตพร้อมด้วยบทภาพยนตร์ คำโครง และเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่จะสร้าง ต่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และต้องได้รับ อนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ และวิทยุทัศน์และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ รับผิดชอบสถานที่ที่จะใช้สร้างภาพยนตร์ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา (ร่างมาตรา ๒๐)

๕. หมวด ๔ การประกอบกิจการวิทยุทัศน์

วิทยุทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต จากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ และวิทยุทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา (ร่างมาตรา ๔๗)

๖. หมวด ๕ นายทะเบียนและ พนักงานเจ้าหน้าที่

กำหนดให้นายทะเบียนและพนักงาน เจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ที่มีการสร้าง ภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ ร้านวิทยุทัศน์ สถานที่ ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือ จำหน่ายภาพยนตร์หรือวิทยุทัศน์ ในระหว่าง เวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือ ในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบ ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ สื่อโฆษณา หรือ การกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจ ค้น อายัด หรือยึด ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ หรือสื่อโฆษณาในกรณี ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืน หรือ ไม่ ปฏิบัติ ตาม บทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างเวลา พระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือ ในเวลาทำการของสถานที่นั้น

(๓) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง

(๔) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ หรือวิทยุทัศน์ที่ฝ่าฝืน

มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง

(๕) สั่งให้หยุดการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์สื่อโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๔๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒

เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (๑) หรือทำการค้นตาม (๒) แล้วถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นก็ได้

การค้นตาม (๒) ต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเน้นซ้ำกว่าจะเอาหมายค้นมาได้ หลักฐานดังกล่าวจะถูกยกย้าย ชุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ให้ดำเนินการค้น आयัด หรือยึดหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้ โดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น (ร่างมาตรา ๖๑)

๗. หมวด ๖ การอุทธรณ์

๗.๑ คำสั่งไม่อนุญาตตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๔๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒ คำสั่งเพิกถอนการอนุญาตหรือคำสั่งห้ามสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๖๓ ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด (ร่างมาตรา ๖๖)

๗.๒ คำสั่งไม่ออกใบอนุญาต คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต คำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครอง คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของนายทะเบียนตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๐ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ วรรคสอง มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ หรือมาตรา ๗๓ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด (ร่างมาตรา ๖๗)

๘. หมวด ๗ บทกำหนดโทษ

๘.๑ โทษทางปกครอง

๘.๑.๑ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ใดฉายภาพยนตร์ไทยน้อยกว่าสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๙ (๔) ต้องชำระค่าปรับทางปกครองตามอัตราที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด ทั้งนี้ ไม่เกินสามแสนบาท

อัตราค่าปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนกลางจะกำหนดให้แตกต่างกันสำหรับแต่ละจังหวัดก็ได้ (ร่างมาตรา ๖๘)

๘.๑.๒ ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ผู้ใดดำเนินการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือ

มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง หรือผู้รับใบอนุญาต ตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๗ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำ ที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้อง หรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตาม คำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดค่าปรับทาง ปกครองในอัตราไม่เกินสองหมื่นบาทต่อวัน ตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ (ร่างมาตรา ๖๙)

๘.๒ โทษอาญา

๘.๒.๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง หรือนำภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๔) ออกเผยแพร่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ร่างมาตรา ๗๗)

๘.๒.๒ ผู้ใดนำผู้ซึ่งมีอายุ ต่ำกว่าสิบห้าปี เข้าไปในโรงภาพยนตร์ เพื่อดูภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๒) โดยมีได้เป็นผู้ปกครองของบุคคลดังกล่าว ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท (ร่างมาตรา ๗๘)

๘. บทเฉพาะกาล

๘.๑ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้คณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหกสิบวันนับแต่ วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มี คณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้มี คณะกรรมการคณะหนึ่งประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

เป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง ปลัดสำนัก นายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เลขาธิการคณะกรรมการ คัดกรองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำหน้าที่คณะกรรมการเพื่อดำเนินการ ตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน และให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการ และเลขานุการ (ร่างมาตรา ๘๗)

๘.๒ บรรดา กฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ หรือ พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและ วัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ใช้อยู่ในวันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับได้ ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่ง ตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การดำเนินการออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการ ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถ ดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผล ต่อคณะรัฐมนตรี (ร่างมาตรา ๘๒)

หน้าว่าง

ความเป็นมา

ของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... เสนอโดย คณะรัฐมนตรี ชุดที่มี พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุม สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๕/๒๕๕๐ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยมีเหตุผลของการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ดังนี้

โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งเทคโนโลยีได้มีการพัฒนา ไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบ ของหลายองค์กรและมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ดังนั้น เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วย การควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งปรับปรุง ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรเดียวเพื่อลดความซ้ำซ้อน ของการตรวจพิจารณา ประกอบกับกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... ที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาแล้ว โดยให้ แก้ไขเพิ่มเติมตามข้อสังเกตของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) และให้ส่งคณะกรรมการ ประสานงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ก่อนนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาต่อไป

อนึ่ง นายสมบัติ เมทะนี สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะ ได้เคยเสนอ ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาในคราว ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๒/๒๕๕๐ วันพุธที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยคณะรัฐมนตรีได้ขอรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณาก่อนรับหลักการตามข้อบังคับ การประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๑๑๑ ซึ่งที่ประชุมมีมติอนุมัติตามที่ คณะรัฐมนตรีร้องขอ

LIRT

หน้าว่าง

Legislative Institutional Repository of Thailand

สาระสำคัญ

ของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการ
เทปและวัสดุโทรทัศน์

๑.๒ เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๑๓ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน
บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งเทคโนโลยีได้มีการพัฒนา
ไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบ
ของหลายองค์กรและมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์
พ.ศ. ๒๕๓๐ ดังนั้น เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วย
การควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งปรับปรุง
ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรเดียวเพื่อลดความซ้ำซ้อน
ของการตรวจพิจารณา ประกอบกับกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมของประเทศจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรม จึงจำเป็นต้องตรา
พระราชบัญญัตินี้

๒. ชื่อพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ. ....”

๓. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วย
การควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

.....

๔. บทจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

๕. วันใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒)

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

๖. บทยกเลิกกฎหมาย (ร่างมาตรา ๓)

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

- (๑) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓
- (๒) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๙
- (๓) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ลงวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๑๕
- (๔) พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

๗. บทนิยามศัพท์ (ร่างมาตรา ๔)

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์

“วีดิทัศน์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะ ที่มีภาพประกอบ หรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดงภาพยนตร์ และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย

“สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า การผลิต ถ่ายอัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อให้เป็นภาพยนตร์

“ฉาย” หมายความว่า การนำภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์มากระทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพและเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย

“สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ ภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ แล้วแต่กรณี

“โรงภาพยนตร์” หมายความว่า สถานที่ฉายภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เท่าที่มีได้อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์

- (๑) อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์
- (๒) สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์
- (๓) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ร้านวีดิทัศน์” หมายความว่า สถานที่ที่จัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์

“หมายเลขรหัส” หมายความว่า หมายเลขที่กำหนดสำหรับภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ ที่ผ่านการพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการแล้ว

“ผู้ปกครอง” หมายความว่า บิดามารดา บุคคลซึ่งรับอุปการะเลี้ยงดู หรือบุคคลซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือน หรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๘. บทรักษาการตามพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๖)

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน พนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

.....

๙. เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

๙.๑ กำหนดให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ และกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการฯ (ร่างมาตรา ๗)

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสิบเอ็ดคน เป็นกรรมการ และให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่งต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจการภาพยนตร์ กิจการวีดิทัศน์ กิจการโทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภคด้านละหนึ่งคน และผู้แทนนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์จำนวนไม่เกินเจ็ดคน

๙.๒ กำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ (ร่างมาตรา ๘)

มาตรา ๘ ให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการรับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการ

๙.๓ กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ (ร่างมาตรา ๙)

มาตรา ๙ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อรัฐมนตรี

(๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์และวีดิทัศน์

(๓) เสนอคำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและประกาศตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ออกประกาศกำหนดสัดส่วนระหว่างภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ตาม (๑) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔

(๕) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนและคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

(๖) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

ประกาศตาม (๔) ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔.๔ กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ร่างมาตรา ๑๐)

มาตรา ๑๐ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์

(๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

(๔) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(๖) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจเพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือถือว่ากระทำการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ

๔.๕ กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ร่างมาตรา ๑๑)

มาตรา ๑๑ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งสามปี

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

๔.๖ กำหนดกรณีการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ร่างมาตรา ๑๒)

มาตรา ๑๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือ
หย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐

**๙.๗ กำหนดกรณีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจาก
ตำแหน่งก่อนวาระ (ร่างมาตรา ๑๓)**

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง
ก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับ
วาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่ดำเนินการ
เพื่อให้มีการแต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้

**๙.๘ กำหนดหลักการในเรื่ององค์ประชุม การประชุม และการวินิจฉัยชี้ขาดของ
ที่ประชุมของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ (ร่างมาตรา ๑๔)**

มาตรา ๑๔ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า
กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติ
หน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการหรือ
รองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุม
เลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่ง
ในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่ง
เป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุมถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้น
ไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม

**๙.๙ กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ เพื่อพิจารณาหรือ
ดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย (ร่างมาตรา ๑๕)**

มาตรา ๑๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจ
แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้นำความในมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการ
โดยอนุโลม

LIRT

๙.๑๐ กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการฯ (ร่างมาตรา ๑๖)

มาตรา ๑๖ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์คณะหนึ่งหรือหลายคณะโดยแต่ละคณะให้ประกอบด้วยบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ จำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคนเป็นกรรมการ โดยจะต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจการภาพยนตร์ กิจการวีดิทัศน์ กิจการโทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม หรือการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างน้อยด้านละหนึ่งคน

๙.๑๑ กำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ร่างมาตรา ๑๗)

มาตรา ๑๗ ให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๑๘ (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖)

ให้สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๑๘ (๑)

๙.๑๒ กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ร่างมาตรา ๑๘)

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) อนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร
- (๒) ตรวจสอบและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร
- (๓) อนุญาตการนำวีดิทัศน์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร
- (๔) อนุญาตการนำสื่อโฆษณาออกโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ในราชอาณาจักร
- (๕) อนุญาตการส่งภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ออกไปนอกราชอาณาจักร
- (๖) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย

๙.๑๓ กำหนดให้นำความในมาตรา ๑๐ – มาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๑๙)

มาตรา ๑๙ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยอนุโลม

๙.๑๔ กำหนดหลักเกณฑ์ในการขออนุญาตสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร (ร่างมาตรา ๒๐-ร่างมาตรา ๒๑)

มาตรา ๒๐ ผู้ใดประสงค์จะสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรให้ยื่นคำขออนุญาตพร้อมด้วยบทภาพยนตร์ คำโครง และเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่จะสร้างต่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ที่จะใช้สร้างภาพยนตร์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๑ ผู้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๐ ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ตามบทภาพยนตร์และคำโครงตลอดจนเงื่อนไขที่ได้รับอนุญาต โดยคำนึงถึงฉากที่ถ่ายทำบทสนทนา และสถานที่ถ่ายทำเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สภาพสังคม และสิ่งแวดล้อม

๙.๑๕ กำหนดลักษณะของการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรที่ไม่ต้องขออนุญาต (ร่างมาตรา ๒๒)

มาตรา ๒๒ การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรดังต่อไปนี้ไม่ต้องขออนุญาต

- (๑) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- (๒) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ
- (๓) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๙.๑๖ กำหนดลักษณะของภาพยนตร์ที่ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการสร้าง (ร่างมาตรา ๒๓-ร่างมาตรา ๒๔)

มาตรา ๒๓ ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ในลักษณะที่ไม่เป็นการบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคง สิ่งแวดล้อม และเกียรติภูมิของประเทศไทย

ผู้สร้างภาพยนตร์ผู้ใดสงสัยว่าการสร้างภาพยนตร์ของตนจะเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่งอาจขอให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนดำเนินการสร้างได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์จะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ซึ่งขอความเห็นทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ให้ความเห็นชอบแล้ว

การขอความเห็นและคำปฎิบัติการในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา คำปฎิบัติการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่การสร้างภาพยนตร์มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการปรับปรุงสิ่งดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ทั้งนี้ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๙.๑๗ กำหนดหลักเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เข้าแลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร (ร่างมาตรา ๒๕ – ร่างมาตรา ๒๖)

มาตรา ๒๕ ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๖ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์กำหนดด้วยว่าภาพยนตร์ดังกล่าวจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใดดังต่อไปนี้

- (๑) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป
  - (๒) ภาพยนตร์ที่ผู้มียุ่ต่ำกว่าสิบห้าปี ต้องดูร่วมกับผู้ปกครอง
  - (๓) ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้มียุ่ต่ำกว่าสิบแปดปีดู
  - (๔) ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร
- ความใน (๒) และ (๓) มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ดูซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรส

หลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๙.๑๘ กำหนดลักษณะของภาพยนตร์ที่ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ร่างมาตรา ๒๗)

มาตรา ๒๗ ภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

- (๑) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- (๒) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อคู่เป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ
- (๓) ภาพยนตร์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น
- (๔) ภาพยนตร์ที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์ระหว่างประเทศตามที่คณะกรรมการกำหนด

(๕) ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์และผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว

(๖) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ภาพยนตร์ตาม (๕) หากนำออกฉายทางสื่อประเภทอื่น หรือนำออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

๙.๑๙ กำหนดหลักเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาและประเภทของภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ (ร่างมาตรา ๒๘ – ร่างมาตรา ๓๐)

มาตรา ๒๘ การตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ให้นำความในมาตรา ๒๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๓) ให้ฉายทางโทรทัศน์ได้ในระหว่างเวลาที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๙ ในการพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ถ้าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เห็นว่าภาพยนตร์ใดมีเนื้อหาที่เป็นการบ่อนทำลาย ชัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐ หรือก่อให้เกิดความเสื่อมทรามทางจิตใจของประชาชน ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีอำนาจสั่งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขหรือตัดทอนก่อนอนุญาต หรือจะไม่อนุญาตก็ได้

ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ มิให้ถือว่า
ภาพยนตร์นั้นมีลักษณะที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๓๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๕ การอนุญาตให้นำภาพยนตร์ออกฉาย
ให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ไม่ปลดเปลื้องให้ผู้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕
พ้นจากความรับผิดชอบในทางแพ่ง ทางอาญา หรือจากการกระทำอันต้องรับผิดชอบตามกฎหมายอื่น
อันเกิดจากการฉาย ให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์

๙.๒๐ กำหนดให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมาย
การอนุญาต (ร่างมาตรา ๓๑)

มาตรา ๓๑ให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตรา
เครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขลงทะเบียนภาพยนตร์ที่ผ่าน
การตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเห็นสมควรอาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขออัดหรือบันทึก
คำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต รวมทั้งประเภท
ของภาพยนตร์ไว้บนภาพยนตร์และบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้นด้วยก็ได้

การกำหนดหมายเลขรหัส ลักษณะเครื่องหมายการอนุญาตและประเภทของ
ภาพยนตร์ หรือคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตแล้วให้เป็นไป
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๙.๒๑ กำหนดให้นายทะเบียนกลางต้องเก็บสำเนาภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตตาม
มาตรา ๒๕ ไว้ ๑ ชุด เพื่อใช้สำหรับการตรวจสอบ (ร่างมาตรา ๓๒)

มาตรา ๓๒ให้นายทะเบียนกลางเก็บสำเนาภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตตาม
มาตรา ๒๕ ไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งชุด

ให้นายทะเบียนกลางส่งสำเนาภาพยนตร์ที่หมดความจำเป็นต้องใช้ในการ
ตรวจสอบให้หอภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเก็บรักษาไว้

เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษา สำเนาภาพยนตร์จะจัดทำในรูปของวัสดุใดก็ได้

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

.....

๙.๒๒ กำหนดให้นำความในมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาภาพยนตร์โดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๓๓)

มาตรา ๓๓ให้นำความในมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาภาพยนตร์โดยอนุโลม

๙.๒๓ กำหนดห้ามมิให้ส่งภาพยนตร์ที่สร้างในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ร่างมาตรา ๓๔)

มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้ผู้ใดส่งภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๙.๒๔ กำหนดลักษณะของภาพยนตร์ที่ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ร่างมาตรา ๓๕)

มาตรา ๓๕ การส่งภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๔

- (๑) ภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตให้สร้างตามมาตรา ๒๐
- (๒) ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๒๕
- (๓) ภาพยนตร์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๗

๙.๒๕ กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาและอนุญาตของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์จะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ (ร่างมาตรา ๓๖)

มาตรา ๓๖ การพิจารณาและอนุญาตตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์จะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าอนุญาต

๙.๒๖ กำหนดห้ามผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน (ร่างมาตรา ๓๗)

มาตรา ๓๗ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับโรงภาพยนตร์แต่ละโรง ยกเว้นใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตาม (๒) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔ ให้ใช้ได้ทั่วราชอาณาจักร

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

๙.๒๗ กำหนดห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน (ร่างมาตรา ๓๘)

มาตรา ๓๘ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

๙.๒๘ กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะขออนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนและผู้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน (ร่างมาตรา ๓๙)

มาตรา ๓๙ ผู้ที่จะขออนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์

(๒) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

(๓) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๔) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับเพศ

ตามประมวลกฎหมายอาญา

(๕) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘

(๖) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ เว้นแต่ เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตและเวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

๙.๒๙ กำหนดอายุของใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๔๐)

มาตรา ๔๐ ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

๙.๓๐ กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ (ร่างมาตรา ๔๑)

มาตรา ๔๑ ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

๙.๓๑ กำหนดหลักเกณฑ์กรณีใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือบกพร่องในสาระสำคัญ (ร่างมาตรา ๔๒)

มาตรา ๔๒ ถ้าใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือบกพร่องในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งต่อนายทะเบียนและยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ทราบถึงกรณีดังกล่าว

การขอใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๙.๓๒ กำหนดให้ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จะต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ (ร่างมาตรา ๔๓)

มาตรา ๔๓ ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จะต้อง

เป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ และมีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑.

๙.๓๓ กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ ต้องแจ้งประเภทของภาพยนตร์ที่นำออกฉาย (ร่างมาตรา ๔๔)

มาตรา ๔๔ ให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ แจ้งประเภทของภาพยนตร์ที่นำออกฉายแต่ละเรื่องไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนในบริเวณโรงภาพยนตร์

ห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดตามมาตรา ๒๖ (๒) หรือ (๓) เข้าไปในโรงภาพยนตร์ในระหว่างที่ทำกรฉายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทนั้น ๆ

๙.๓๔ กำหนดห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๘ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๖ (๒) หรือ (๓) ให้แก่ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดไว้ (ร่างมาตรา ๔๕)

มาตรา ๔๕ ห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๘ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๖ (๒) หรือ (๓) ให้แก่ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดไว้สำหรับภาพยนตร์ประเภทนั้น ๆ

๙.๓๕ กำหนดประเภทของภาพยนตร์ที่จะฉายในสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถดูได้ (ร่างมาตรา ๔๖)

มาตรา ๔๖ การฉายภาพยนตร์ในสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถดูได้ ต้องเป็นภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๖ (๑)

๙.๓๖ กำหนดให้วีดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ร่างมาตรา ๔๗)

มาตรา ๔๗ วีดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔.๓๗ กำหนดประเภทของวิติทัศน์ที่ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๔๗ (ร่างมาตรา ๔๘)

มาตรา ๔๘ วิติทัศน์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๔๗

- (๑) วิติทัศน์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ
- (๒) วิติทัศน์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ สร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น
- (๓) วิติทัศน์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๔.๓๘ กำหนดห้ามผู้ใดส่งวิติทัศน์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิติทัศน์ (ร่างมาตรา ๔๙)

มาตรา ๔๙ ห้ามผู้ใดส่งวิติทัศน์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิติทัศน์ การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔.๓๙ กำหนดประเภทของวิติทัศน์ที่จะส่งออกไปนอกราชอาณาจักร โดยไม่ต้องได้รับ อนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิติทัศน์ (ร่างมาตรา ๕๐)

มาตรา ๕๐ การส่งวิติทัศน์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับ อนุญาตตามมาตรา ๔๙

- (๑) วิติทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ พิจารณาภาพยนตร์และวิติทัศน์ตามมาตรา ๔๗
- (๒) วิติทัศน์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๔๘

๔.๕๐ กำหนดให้นำความในมาตราอื่นมาใช้บังคับกับวิติทัศน์โดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๕๑ -ร่างมาตรา ๕๒)

มาตรา ๕๑ให้นำความในมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๖ มาใช้บังคับแก่วิติทัศน์โดยอนุโลม

มาตรา ๕๒ให้นำความในมาตรา ๔๗ และมาตรา ๕๑ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่ เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาวิติทัศน์โดยอนุโลม

๙.๔๑ กำหนดห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน (ร่างมาตรา ๕๓)

มาตรา ๕๓ ห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับร้านวิดิทัศน์แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ

และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์

ที่ตั้งอยู่ในสถานบริการที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การออกกฎกระทรวงตามวรรคสาม

จะกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอาคารหรือสถานที่ตั้งของร้านวิดิทัศน์ด้วยก็ได้

๙.๔๒ กำหนดห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวิดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน (ร่างมาตรา ๕๔)

มาตรา ๕๔ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวิดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวิดิทัศน์แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

๙.๔๓ กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๘ ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๔ ด้วย (ร่างมาตรา ๕๕)

มาตรา ๕๕ ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๘ ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๔ ด้วย

๙.๔๔ กำหนดให้ใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๔ มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๕๖)

มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๔ ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้นำความในมาตรา ๔๐ วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับแก่การต่ออายุใบอนุญาตโดยอนุโลม

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

๙.๕๕ กำหนดให้นำความในมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ มาใช้บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์และการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย วิดิทัศน์โดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๕๗)

มาตรา ๕๗ให้นำความในมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ มาใช้บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์และการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย วิดิทัศน์โดยอนุโลม

๙.๕๖ กำหนดลักษณะของวิดิทัศน์ที่มีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จะต้องมิลักษณะเช่นเดียวกับวิดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๗ (ร่างมาตรา ๕๘)

มาตรา ๕๘ วิดิทัศน์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จะต้องมิลักษณะเช่นเดียวกับวิดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๗ และมีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑ ซึ่งนำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๑

๙.๕๗ กำหนดให้การประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์จะต้องกระทำในวัน เวลา และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๕๙)

มาตรา ๕๙ การประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์จะต้องกระทำในวัน เวลา และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การออกกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง จะกำหนดเวลาในการเข้าใช้บริการของผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรสด้วยก็ได้

๙.๕๘ กำหนดกรณีที่มีการขออนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์และกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวิดิทัศน์ในสถานที่เดียวกัน จะต้องแยกพื้นที่ในการให้บริการออกจากกัน (ร่างมาตรา ๖๐)

มาตรา ๖๐ ในกรณีที่มีการขออนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์และกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวิดิทัศน์ในสถานที่เดียวกัน จะต้องแยกพื้นที่ในการให้บริการออกจากกัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

LIRT

๙.๔๙ กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ (ร่างมาตรา ๖๑)

มาตรา ๖๑ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ที่มีการสร้างภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ ร้านวิทยทัศน์ สถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวิทยทัศน์ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบภาพยนตร์ วิทยทัศน์ สื่อโฆษณา หรือการกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจ ค้น อายัด หรือยึดภาพยนตร์ วิทยทัศน์ หรือสื่อโฆษณาในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น

(๓) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง

(๔) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ หรือวิทยทัศน์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง

(๕) สั่งให้หยุดการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์สื่อโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๔๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒

เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (๑) หรือทำการค้นตาม (๒) แล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นก็ได้

การค้นตาม (๒) ต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเน้นชักว่าจะเอาหมายค้นมาได้ หลักฐานดังกล่าวจะถูกยกย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ให้ดำเนินการค้น อายัด หรือยึดหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น

๙.๕๐ กำหนดภาพยนตร์ วิทยทัศน์ หรือสื่อโฆษณาที่ได้ยึดไว้ ถ้าไม่ปรากฏเจ้าของ ให้ตกเป็นของกระทรวงวัฒนธรรม (ร่างมาตรา ๖๒)

มาตรา ๖๒ ภาพยนตร์ วิทยทัศน์ หรือสื่อโฆษณาที่ได้ยึดไว้ตามมาตรา ๖๑ (๒) ถ้าไม่ปรากฏเจ้าของ หรือพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลไม่พิพากษาให้ริบ และผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองมิได้ร้องขอรับคืนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยึด หรือวันที่ทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือวันที่ศาลพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี ให้ตกเป็นของกระทรวงวัฒนธรรม

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

๙.๕๑ กำหนดกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ (ร่างมาตรา ๖๓)

มาตรา ๖๓ ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๖๑ (๓) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด

ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เพื่อพิจารณาเพิกถอนการอนุญาตหรือห้ามสร้างภาพยนตร์ดังกล่าวต่อไป

๙.๕๒ กำหนดให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง (ร่างมาตรา ๖๔)

มาตรา ๖๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๖๑ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

๙.๕๓ กำหนดให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา (ร่างมาตรา ๖๕)

มาตรา ๖๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

๙.๕๔ กำหนดหลักการในการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการ (ร่างมาตรา ๖๖ - ร่างมาตรา ๖๗)

มาตรา ๖๖ คำสั่งไม่อนุญาตตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๗ มาตรา ๕๕ หรือมาตรา ๕๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒ คำสั่งเพิกถอนการอนุญาตหรือคำสั่งห้ามสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๖๓ ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๖๗ คำสั่งไม่ออกใบอนุญาต คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต คำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครอง คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของนายทะเบียน ตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๐ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ วรรคสอง มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ หรือมาตรา ๗๓ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายใน สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ อุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

๑๐. บทกำหนดโทษ

๑๐.๑ กำหนดโทษทางปกครอง (ร่างมาตรา ๖๘ - ร่างมาตรา ๗๔)

มาตรา ๖๘ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ฉายภาพยนตร์ไทย น้อยกว่าสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๙ (๔) ต้องชำระค่าปรับทางปกครอง ตามอัตราที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด ทั้งนี้ ไม่เกินสามแสนบาท

อัตราค่าปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนกลางจะกำหนดให้แตกต่างกัน สำหรับแต่ละจังหวัดก็ได้

มาตรา ๖๙ ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือ มาตรา ๓๘ ผู้ใดดำเนินกิจการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง หรือผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๗ ให้นายทะเบียน มีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายใน ระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดค่าปรับทางปกครองในอัตราไม่เกินสองหมื่นบาทต่อวันตลอดเวลา ที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๗๐ ในกรณีที่ปรากฏภายหลังว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือ มาตรา ๓๘ ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ หรือผู้รับใบอนุญาต ตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๗ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของ ผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว

มาตรา ๗๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ ประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๕ หรือมาตรา ๖๐ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ โดยมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินครั้งละเก้าสิบวัน

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๕ หรือมาตรา ๖๐ อีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว

มาตรา ๗๒ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครองตามที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๗๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดถูกลงโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ และจงใจหรือเจตนากระทำความผิดที่ถูกลงโทษปรับทางปกครองซ้ำอีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว แล้วแต่กรณี

มาตรา ๗๔ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษปรับทางปกครองตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

๑๐.๒ กำหนดโทษทางอาญา (ร่างมาตรา ๗๕ - ร่างมาตรา ๘๖)

มาตรา ๗๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาท ถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๗๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง หรือนำภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๔) ออกเผยแพร่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคสอง มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๗๙ ผู้ใดนำผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีเข้าไปในโรงภาพยนตร์เพื่อดูภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๒) โดยมีได้เป็นผู้ปกครองของบุคคลดังกล่าว ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๘๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๑ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ วรรคสอง มาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๕๘ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสน

มาตรา ๘๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๖ หรือมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๘๓ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๔ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๖๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๕ บรรดาความผิดตามส่วนนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใดให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้

ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวนถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่ได้เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๘๖ ให้นำความในมาตรา ๗๔ มาใช้บังคับแก่กรณีที่ดินบุคคลต้องรับโทษอาญาตามส่วนนี้โดยอนุโลม

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

๑๑. บทเฉพาะกาล (ร่างมาตรา ๘๗ – ร่างมาตรา ๙๒)

มาตรา ๘๗ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนหนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำหน้าที่คณะกรรมการเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน และให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๘๘ ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ให้คณะกรรมการทำหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

มาตรา ๘๙ ใบนุญาตหรือการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุหรือถูกเพิกถอน

มาตรา ๙๐ บรรดาคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ หรือเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ยังมีได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าว ให้ถือว่าเป็นคำขอที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ หรือเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ หรือ

พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ แล้วแต่กรณี ต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด

มาตรา ๙๑ ผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์หรือร้านวิดีโออยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๙๒ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๑๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การดำเนินการออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลต่อคณะรัฐมนตรี

Legislative Institutional Repository of Thailand

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ส่วนที่สด ที่ นร ๐๕๐๓/๑๘๕๘๘ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... ที่กระทรวงวัฒนธรรมขอแก้ไขปรับปรุงใหม่ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาเป็นเรื่องด่วน โดยให้ความเห็นของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเกี่ยวกับ องค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ และความเห็นของ สำนักงานประมาณเกี่ยวกับการจัดตั้งหน่วยงานไปพิจารณาด้วย แล้วส่งให้คณะกรรมการ ประสานงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ก่อนเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาต่อไป

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอ ให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ตรวจพิจารณา โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ) ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงาน ปลัดกระทรวงและสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว) และผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม (สำนักงาน ปลัดกระทรวง สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และสำนักงานศิลปวัฒนธรรม ร่วมสมัย) เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นสมควรจัดทำบันทึก ประกอบร่างดังต่อไปนี้

๑. หลักการของร่างพระราชบัญญัติที่กระทรวงวัฒนธรรมขอแก้ไขปรับปรุง

กระทรวงวัฒนธรรมได้เสนอปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และ วีดิทัศน์ พ.ศ. .... ให้เป็นไปตามข้อสังเกตของคณะกรรมการประสานงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังนี้

๑. ปรับปรุงหลักการและเหตุผลให้สอดคล้องกับความสำคัญของภาพยนตร์ ในปัจจุบันที่มีบทบาทต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศมากยิ่งขึ้น

๒. ปรับปรุงความหมายของคำว่า “ภาพยนตร์” และ “วีดิทัศน์” ให้มี ความถูกต้องชัดเจนสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในปัจจุบันมากขึ้น

๓. ปรับปรุงองค์ประกอบและสัดส่วนของคณะกรรมการภาพยนตร์และ วีดิทัศน์แห่งชาติให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยกำหนดให้นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานคนที่สอง และกำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการระดับ ปลัดกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวง

- การต่างประเทศ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม และผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกำหนดให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง ในจำนวนที่ใกล้เคียงกับกรรมการภาครัฐ และให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ (ร่างมาตรา ๗)

๔. กำหนดให้มีสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อเป็นหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่ในการส่งเสริมกิจการด้านอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย (ร่างมาตรา ๘)

๕. ปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ให้สอดคล้องกับบทบาทในการกำหนดให้นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ โดยกำหนดให้ เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อคณะรัฐมนตรีแทนการเสนอต่อรัฐมนตรี (ร่างมาตรา ๙ (๑))

๖. การกำหนดประเภทภาพยนตร์ ควรนำไปกำหนดโดยอนุบัญญัติ เพื่อให้สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของประเทศและของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว (ร่างมาตรา ๒๖)

๗. ปรับปรุงการกำหนดบทลงโทษทางปกครองและโทษทางอาญาให้ลดลง เพื่อให้เหมาะสมกับความผิด และตัดโทษจำคุกออก เนื่องจากหากกระทำผิดก็มีบทลงโทษให้จำคุกตามกฎหมายอื่นอยู่แล้ว (หมวด ๗)

๒. ข้อสังเกตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๑) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้เสนอให้เพิ่มปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นกรรมการในคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติด้วย

(๒) สำนักงบประมาณ เห็นว่า การกำหนดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานหลักที่มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยขึ้นมีฐานะเป็นหน่วยงานสังกัดกระทรวงวัฒนธรรมภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ เป็นการกำหนดให้มีหน่วยงานขึ้นใหม่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ที่กำหนดว่าในการร่างกฎหมายเพื่อใช้บังคับในเรื่องใดก็ตามไม่ควรมีข้อกำหนดในรายละเอียดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานเพิ่มใหม่ ทั้งนี้ หากกระทรวงวัฒนธรรมพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความจำเป็นจะต้องมีหน่วยงานเพื่อดูแลเป็นการเฉพาะก็เห็นสมควรให้ขอทำความตกลงไปยังสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการพิจารณาตามความเหมาะสม

(๓) สำนักงานศาลยุติธรรม มีข้อสังเกต ดังต่อไปนี้

(ก) ตามร่างมาตรา ๗ ควรกำหนดให้ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นกรรมการในคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติด้วยเพื่อความเหมาะสมยิ่งขึ้นในด้านการพัฒนาสังคมและการศึกษาของประเทศ

(ข) ตามกฎหมายปัจจุบัน ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มีทั้งโทษจำคุกหรือโทษปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเป็นการกำหนดให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดแล้ว แต่เมื่อความผิดตามร่างที่แก้ไขนี้ประสงค์จะมีให้มีโทษจำคุกก็ควรกำหนดโทษปรับให้สูงขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดด้วย

(๕) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเห็นว่า การจัดตั้งหน่วยงานหลักที่มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย มีฐานะเป็นหน่วยงานสังกัดกระทรวงวัฒนธรรมภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับตั้งแต่พระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ตามร่างมาตรา ๕ จะไม่สอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เรื่องการซักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการจัดตั้งหน่วยงานของรัฐ ซึ่งมีสาระสำคัญว่าในการร่างกฎหมายเพื่อใช้บังคับในเรื่องใดก็ตามไม่ควรมีข้อกำหนดในรายละเอียดให้มีการจัดตั้งส่วนราชการหรือองค์การมหาชนขึ้นมาใหม่ หากจะมีการจัดตั้งส่วนราชการหรือองค์การมหาชนขึ้นใหม่ ส่วนราชการจะต้องดำเนินการขอจัดตั้งตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว

๓. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาและปรับปรุงร่างให้เป็นไปตามที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอขอแก้ไขปรับปรุง ยกเว้นในประเด็นดังต่อไปนี้

(๑) การปรับปรุงความหมายของคำว่า “ภาพยนตร์” และ “วีดิทัศน์” ให้มีความถูกต้องชัดเจนและสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในปัจจุบัน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ความหมายของคำว่า “ภาพยนตร์” และ “วีดิทัศน์” ตามที่กำหนดไว้มีความถูกต้องและสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในปัจจุบันแล้ว เนื่องจากความหมายของคำว่า “ภาพยนตร์” ที่กำหนดไว้สามารถครอบคลุมภาพเคลื่อนไหว (motion picture) ที่บันทึกไว้ในวัสดุทุกชนิด ส่วนคำว่า “วีดิทัศน์” เป็นศัพท์เทคนิคที่กำหนดขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมวีดิโอเกมและคาราโอเกะซึ่งมีลักษณะเป็นภาพเคลื่อนไหวเช่นเดียวกับภาพยนตร์ แต่มีวัตถุประสงค์ในการควบคุมแตกต่างจากภาพยนตร์ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงไม่ได้ปรับปรุงความหมายของคำว่า “ภาพยนตร์” และ “วีดิทัศน์”

(๒) การจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อเป็นหน่วยงานหลักในการส่งเสริมกิจการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ตามที่สำนักงบประมาณและสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเห็นว่า การกำหนดให้มีการจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเป็นการตรากฎหมายที่กำหนดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานขึ้นใหม่จะขัดกับมติของคณะรัฐมนตรีนั้น ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรมชี้แจงว่า สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอให้มีการจัดตั้งขึ้นนั้น ไม่ได้เป็นหน่วยงานในระดับกรมเป็นเพียงหน่วยงานในสังกัดสำนักงาน

ปลัดกระทรวง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงไม่ได้ปรับปรุงร่างมาตรา ๘ เนื่องจาก การกำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของ คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาตินั้น กระทรวงวัฒนธรรมสามารถแบ่งส่วนราชการ ภายในสำนักงานปลัดกระทรวงให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายได้ ทั้งนี้ ตามกระบวนการออกกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ

(๓) การกำหนดประเภทภาพยนตร์ไว้ในกฎหมายลำดับรอง

โดยที่การกำหนดประเภทของภาพยนตร์จะมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการ นำภาพยนตร์ในแต่ละประเภทออกเผยแพร่ ซึ่งการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีบทลงโทษทั้ง ทางปกครองและทางอาญา จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดประเภทของภาพยนตร์และหลักเกณฑ์ ในการนำภาพยนตร์ออกเผยแพร่ให้ชัดเจนในกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ ส่วนรายละเอียดว่า ภาพยนตร์ลักษณะใดจะอยู่ในประเภทใดได้กำหนดให้คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ แห่งชาติเป็นผู้กำหนดเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและสถานการณ์ในแต่ละช่วง คณะกรรมการ กฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงไม่ได้ปรับปรุงร่างตามที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ ซึ่งผู้แทนกระทรวง วัฒนธรรมก็ไม่ขัดข้อง แต่เห็นว่าการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรอยู่ในประเภทใด มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการ รวมทั้งเด็กและเยาวชนค่อนข้างมาก จึงขอแก้ไขให้กำหนด ในกฎกระทรวงแทนการกำหนดให้คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติเป็น ผู้ออกประกาศกำหนด ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้ปรับปรุงร่างให้ตามที่ผู้แทน กระทรวงวัฒนธรรมขอแก้ไข

(๔) การปรับปรุงบทกำหนดโทษ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณาแล้วได้ลดโทษอัตราโทษ ทางปกครองลง และตัดบทกำหนดโทษจำคุกในมาตราต่าง ๆ ออกตามที่กระทรวงวัฒนธรรม ขอแก้ไขปรับปรุง โดยได้เพิ่มโทษปรับทางอาญาให้สูงขึ้นตามสัดส่วนที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรมชี้แจงว่าการกระทำความผิดบางอย่าง ได้แก่ (๑) การสร้างภาพยนตร์ ในลักษณะที่เป็นการบ่อนทำลาย ชัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี กระทบต่อความ มั่นคงของชาติหรือเกียรติภูมิของประเทศ (๒) การนำภาพยนตร์ในประเภทที่ห้ามฉายออก เผยแพร่ และ (๓) การซัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ยังมีความ จำเป็นต้องมีโทษจำคุกไว้เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำผิด คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงยังคงโทษจำคุกสำหรับความผิดดังกล่าวไว้ (ร่างมาตรา ๗๗ และมาตรา ๘๕)

ส่วนที่ ๒

ข้อมูลประกอบการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์

พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

ภาพยนตร์

ประวัติภาพยนตร์

ภาพยนตร์ เป็นสิ่งที่สืบเนื่องมาจากความเป็นจริงตามธรรมชาติตามที่สายตาของมนุษย์ได้มองเห็นสิ่งต่างๆ แล้วมนุษย์ก็วิวัฒนาการให้ก้าวไปสู่ผลดีเรื่อยๆ อันถือได้ว่าเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งเลยทีเดียว

ในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. ๑๘๒๕ พี. เอ็ม. รोजเอท (P. M. Roget) ได้นำออกทดลองเป็นครั้งแรก และ เจ. เอ. ปารีส (J. A. Paris) ได้แนะนำเครื่องเล่นชนิดนี้ในปี ๑๘๒๖ แต่ภาพยนตร์ตอนนั้นแตกต่างกับตอนนี้มาก เพราะเขาใช้กระดาษการ์ด (Card) เขียนรูปทับลงไปทั้ง ๒ หน้า ติดหมุนไปรอบๆ เรื่อยไปอย่างรวดเร็วระหว่างเส้นด้าย ๒ เส้นบนที่หมุน การเขียนติดต่อกันของภาพเหล่านี้ เมื่อมีความเร็วของการหมุนเข้าก็มองดูเป็นสิ่งที่เคลื่อนไหวเคลื่อนที่ไปได้ ดังนั้นเรื่องนกในกรง คนควบม้า ซึ่งเขาจัดทำขึ้นจึงเป็นสิ่งที่น่าทึ่งมาก

ก้าวแรกของระบบแอนิเมชัน (Animation) หรือภาพที่มองดูมีความเคลื่อนไหวได้แบบการ์ตูน เจ. เอ. เพลทโท (J. A. Plateau) ได้วางรากฐานเอาไว้เป็นอย่างดี เขาได้สร้างเครื่อง "ฟินาคิสทิสโคพ" (Phenakistiscope) ขึ้นในปี ค.ศ. ๑๘๓๓ เครื่องชนิดนี้ประกอบไปด้วยการ์ดแผ่นกลมและภาพเขียนบนพื้นหน้า มีตัวเลขบอกลำดับภาพเอาไว้รอบๆ แผ่นกลมนี้ เมื่อทำการหมุนไปก็จะปรากฏภาพบนกระจกเงา ภาพเขียนนั้นก็ดูเป็นภาพที่เคลื่อนที่ไปได้

ในปี ค.ศ. ๑๘๗๗ อีมิล ไรนอด (Emile Reynaud) ได้จัดสร้างเครื่อง "พราสิโนสโคพ" ขึ้น โดยได้เขียนภาพลงบนวัตถุรูปทรงกระบอก แล้วเอารูปเหล่านี้ไปปรากฏอยู่บนกระจกเงา ๑๒ ด้านที่วงล้อ (Drum) ตรงกลางซึ่งหมุนไปได้ วิธีการเช่นนี้ปรากฏว่าดีขึ้นมา เพราะผู้ดูจะเห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๘๘๘ ไรนอด (Reynaud) ก็ทำการจดทะเบียนเครื่อง "พราสิโนสโคพ" (Praxinoscope) ของเขาเป็นครั้งแรก เครื่องหมุนแล้วปรากฏเป็นภาพในรูปทรงกระบอก สมัยนั้นนับได้ว่าเป็นเครื่องเล่นแบบมาตรฐานทีเดียว เพราะได้นำออกแสดงที่โรงมหรสพอย่างแพร่หลาย ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๘๒ กระทั่งถึงปี ค.ศ. ๑๘๙๐

อี. เจ. มาไร (E. J. Marey) ได้จัดสร้างปืนสำหรับถ่ายภาพ (Photographic gun) ขึ้นที่ฝรั่งเศส ในปี ค.ศ. ๑๘๘๒ สิ่งประดิษฐ์ชนิดนี้ทำการถ่ายภาพได้โดยบันทึกภาพลงบนแผ่น (Plate) วัตถุที่มีลักษณะเป็นรูปวงกลมบางๆ รวมได้ ๑๒ ภาพ ใช้ร่วมกับชัตเตอร์ สปีดชนิดที่หมุนได้ แผ่นเพลทนี้จะหมุนไปและหยุดลงเป็นห่วงๆ ตามจังหวะ เพื่อต้องกับแสงสว่างด้วยเครื่องกลไกของนาฬิกา ใช้ถ่ายภาพการต่อสู้ของนก และถ่ายหลักฐานรายละเอียดของกล้องถ่ายภาพยนตร์ของผู้ที่ประดิษฐ์มาในยุคแรกได้

หลังจากที่พี่น้องตระกูลไฮแอทท์ (Hyatt) แห่งสหรัฐ ได้แนะนำให้โลกทราบกันดีถึงประโยชน์ของเซลลูลอยด์แล้ว การประดิษฐ์ในเรื่องเหล่านี้ก็ค่อยก้าวไปถึงขั้นสุดท้ายในการนำทางมาจนถึงการรู้จักมักคุ้นกับเรื่องราวของภาพยนตร์

แอล. เอ. เอ. ลี ปรีนซ์ (L. A. A. Le Prince) ได้สร้างและทำการจดทะเบียนเป็นสิ่งประดิษฐ์ของเขาขึ้น นั่นคือ เลนส์สำหรับกล้องถ่ายกับเครื่องฉาย (Projector) ในปี ค.ศ. ๑๘๘๘ ดับเบิลยู. ฟรีส กรีน (W. Friese Greene) และเอ็ม. อีแวนส์ (M. Evans) ก็จดทะเบียนสิ่งประดิษฐ์ที่เขาออกแบบขึ้นบ้าง คือ กล้องถ่ายกับเครื่องกลไกที่หยุดและเดินได้ ใช้น้ำมันที่มีความโปร่งใส สามารถโค้งงอได้ด้วย

ในปีเดียวกันนี้ ดอนิสโธร์พ (Donisthorpe) และ ดับเบิลยู. ซี. คร็อพท์ (W. C. Croff) ก็ได้จดทะเบียนกล้องถ่ายกับเครื่องฉายฟิล์มนี้เช่นเดียวกัน ในปี ค.ศ. ๑๘๘๗ มารเร (Marey) ก็ได้จัดสร้างกล้องถ่ายขึ้นเพื่อใช้ถ่ายกับกระดาม้วนยาว ๒ เมตร กว้าง ๘ ซม. ซึ่งตอนนี้เองเขาได้ใช้ถ่ายทำเพื่อศึกษาความเคลื่อนไหวของสัตว์ได้เป็นผลสำเร็จ

วิวัฒนาการด้านนี้ได้ก้าวไปอย่างรวดเร็ว โทมัส เอดิสัน (Thomas Edison) ได้ใช้ฟิล์มภาพยนตร์ ๓๕ มม. ร่วมกับ ยอร์จ อีสท์แมน (George Eastman) สำเร็จได้ผลดีใน ค.ศ. ๑๘๘๘ พร้อมกับกล้องถ่ายที่ชื่อ "คินิโตกราฟ" (Kinetograph)

ฟิล์มภาพยนตร์ขนาด ๓๕ มม. แบบนี้ ได้รับการออกแบบเป็นพิเศษด้วยการเจาะรูเอาไว้ข้างในฟิล์มรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีขนาดของเฟรม $\frac{3}{4} \times 1$ นิ้ว และ "คินิโตสโคป" (Kinetoscope) สำหรับดูภาพที่ฉายมาแล้ว ผลิตออกมาเป็นเส้นค้ำเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๘๑ ทำการจำหน่ายในท้องตลาดในปี ค.ศ. ๑๘๘๓ เครื่องชนิดนี้ขณะดูภาพต้องมองเข้าไปในช่องสำหรับมองโดยเฉพาะ ถึงจะไม่สะดวกอยู่บ้างแต่ก็ได้สร้างความพึงพอใจกับผู้ที่พบเห็นมันมาก

ปี ค.ศ. ๑๘๘๕ ซึ่ง หลุยส์ และ ออกัสท์ ลูเมีย (Auguste Lumiere) ได้ประดิษฐ์วิธีการใช้ฟิล์มผ่านเลื่อนไปได้แบบง่าย ๆ เป็นครั้งแรก โดยการนำเอา "คินิโตสโคป" (Kinetoscope) มารวมเข้ากับกล้องถ่าย ทั้งการพิมพ์ภาพและการฉาย นับว่าเป็นเครื่องกลไกที่ใช้ได้ง่ายสะดวกแบบกระเป๋าหิ้ว (Portable) เขาจึงนำออกแสดงที่ แกรนด์ คาเฟ่ (Grand Café) ที่กรุงปารีส เมื่อวันที่ ๒๘ เดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๘๘๕ ต่อมามีการเรียกเก็บค่าผ่านประตูเข้าชมการแสดงนี้ด้วย ความหมายของภาพยนตร์สำคัญขึ้นในตอนนั้น

ในขณะเดียวกัน นักประดิษฐ์คนอื่นๆ ก็ทำการค้นคว้าทดลองผลงานของเขาไปอย่างเจียบๆ อีกครั้งหลายครา โดยไม่ได้ร่วมกันเป็นส่วนรวม ในจำนวนนี้ก็มี ดับเบิลยู. ลัทธัม (W. Latham) ที. อาร์เมท (T. Armat) ซี. เอฟ. เจนคินส์ (C. F. Jenkins) แห่งสหรัฐอเมริกา. ดับเบิลยู. พอล สกลาดานาวสไก (M. Skladanawsky) แห่งเยอรมันนี จี. ดีมีนี (G. Demeny) และ เอช. โจลี (H. Joly) แห่งฝรั่งเศส

การประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ เหล่านี้ มีการจดทะเบียนและนำออกจำหน่ายกันอย่างแพร่หลาย จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. ๑๘๙๕

ในปี ค.ศ. ๑๘๙๙ มีนักหนังสือพิมพ์คนหนึ่งรวบรวมบัญชีสิ่งประดิษฐ์ในเรื่องของภาพยนตร์เอาไว้แบ่งเป็นชนิดต่างๆ มากกว่า ๕๐ ชนิด นับแต่เครื่อง "อนาริธโมสโคพ" (Anarithmoscope) ไปจนถึง "ซีออปโทรโทรพ" (Zeoptrotrope)

อุตสาหกรรมชนิดนี้ยังก้าวหน้าต่อไปอีกเรื่อยๆ ตลอดจนมีการปรับปรุงเข้าสู่ระดับมาตรฐานยิ่งขึ้น จนกระทั่งเหตุการณ์สำคัญมาถึในปี ค.ศ. ๑๙๐๙ มีการประชุมระหว่างประเทศขึ้นเพื่อทำความตกลงกันที่จะรับเอาฟิล์มที่ เอ็ดิสัน (Edison) ใช้มาเป็นขนาดฟิล์มมาตรฐาน ซึ่งฟิล์มแบบนี้มีการเจาะรูเอาไว้ด้วยเช่นเดียวกับฟิล์มภาพยนตร์ปัจจุบัน สิ่งอื่นๆ ก็ค่อยเปลี่ยนแปลงตามกันไป ปรับเข้าสู่ระดับมาตรฐานเรื่อยๆ กระทั่งมีสภาพเช่นปัจจุบัน

ฟิล์มภาพยนตร์ ๓๕ มม. ที่ได้ประชุมตกลงกันมาให้ใช้เป็นขนาดมาตรฐานนี้ ได้มีการวิวัฒนาการขึ้นอย่างรวดเร็วมาก แต่กระนั้นก็ตาม วิธีการใช้ฟิล์มเพื่อการถ่ายให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ง่ายดายที่สุดในขณะใช้งานก็ยังไม่กว้างขวางพอ สำหรับพวกสมัครเล่น มีอยู่คนหนึ่งเป็นชาวอังกฤษชื่อ เบิร์ท แอครอส (Birt Acres) ได้นำเอาฟิล์มชนิดนี้ไปใช้เป็นคนแรก โดยนำเอากล้องถ่ายชื่อเบิร์ตแทค (Birtac) ขนาด ๑๗.๕ มม. มาใช้ถ่าย แต่เขาได้ดัดแปลงตัดที่บรรจุฟิล์มด้านล่างตรงกลางออกเสียเพื่อให้ใช้กันได้

กล้องถ่ายภาพยนตร์แบบหนึ่ง ในแบบของช่างถ่ายภาพยนตร์สมัครเล่นออกมาเป็นครั้งแรก ชื่อ ไบโอบแคม (Biokam) ในปี ค.ศ. ๑๘๙๙ ใช้เฟรมขนาด ๑๗.๕ มม. ซึ่งมีรูข้างเดียวระหว่างทุกๆ เฟรม

ต่อมา เครื่องฉายปาเต๊ะ (Pathe) ก็เกิดขึ้นในปี ค.ศ. ๑๘๑๒ ชื่อว่า "ปาเต๊ะ-เคโอเค" (Pathe-KOK) การใช้ฉายจำเป็นต้องใช้หม้อหมุนเครื่องกำเนิดไฟฟ้า (Generator) เพื่อให้เกิดแสงสว่างขึ้น เป็นเครื่องฉายขนาด ๒๘ มม. ฟิล์มที่นำมาใช้ฉายเป็นฟิล์มชนิดปลอดภัย (Safety) จากความร้อน

วิชาการถ่ายภาพยนตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกสมัครเล่นได้แจ้งเอาไวถึงการเริ่มต้นวิวัฒนาการว่า ในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ บริษัท อีสท์แมน โกดัก ได้ผลิตฟิล์มภาพยนตร์ชนิดเซฟตี้ ประเภทรีเวอร์แซล (Reversal) ขนาด ๑๖ มม. ออกมาเป็นครั้งแรก วิคเตอร์ (Victor) กับ เบลล์ แอนด์ เฮาเวลล์ (Bell & Howell) ก็ได้จัดสร้างกล้องถ่ายและเครื่องฉาย (Camera and Projector) ขึ้นมาอีก ในปีเดียวกันนี้เอง ปาเต๊ะก็ทำการผลิตฟิล์มภาพยนตร์ขนาด ๙.๕ มม. ๑๖ มม. และ ๘ มม. อันเป็นการเริ่มต้นของฟิล์มมาตรฐานขนาดเล็กในทุกวันนี้ ฟิล์มภาพยนตร์สีธรรมชาติก็ได้เกิดขึ้นทั้ง ๓ ขนาดเช่นเดียวกัน ตลอดไปจนถึงระบบของภาพยนตร์เสียงชนิดการบันทึกเสียงด้วยแสง หรือ ออปติคอลล ซาวด์ (Optical Sound) ลงฟิล์ม ๑๖ มม. และ ๙.๕ มม. ด้วย

จากนั้น เครื่องมือเครื่องใช้ในการนี้ก็เกิดขึ้นอีกมากมาย ทำให้มีระบบของภาพยนตร์แบบใหม่ๆ เช่น ระบบจอกว้าง (Wide-Screen) ระบบการถ่ายด้วยเลนซ์ถ่าย ๒ อันซ้อน (Stereoscopic) ระบบสโคป (Cinema Scope) แพนนาวิชั่น (Panavition) ทอดด เอ โอ ๗๐ (Todd AO ๗๐) และ ฯลฯ ก็เกิดขึ้นอีกมากมายดังที่เห็นอยู่ในทุกวันนี้

ภาพยนตร์คืออะไร

ทุกคนทราบดีเสมอว่า ภาพยนตร์กับภาพถ่ายธรรมดาหรือภาพนิ่งคืออะไร เพราะความสำคัญและความดีของภาพยนตร์กับภาพนิ่งมีคุณประโยชน์แก่มนุษย์อย่างมหาศาล ในวงการต่างๆ และชีวิตประจำวัน

และทุกคนก็ทราบว่า ภาพถ่ายธรรมดาหรือภาพนิ่ง (Photograph) ก็คือภาพถ่ายที่ใช้กล้องถ่ายภาพนิ่ง (Still Camera) ดังที่เห็นกันอยู่ทั่วไป นำมาบรรจุฟิล์มตามขนาดที่ใช้ได้แต่ละกล้อง เช่น ฟิล์มม้วน เบอร์ ๑๓๕ เบอร์ ๑๒๐, ๑๒๗ แล้วนำเอาไปบันทึกภาพกันตามสถานที่ต่างๆ หรือนำเอาไปถ่ายผู้คน มิตรสหาย ฯลฯ ต่อจากนั้นจึงนำฟิล์มที่ถ่ายแล้วนี้มาล้างเป็นเนกาตีฟ นำไปพิมพ์หรือขยาย (Print or Enlargement) ลงบนกระดาษอัดหรือกระดาษขยายภาพ กลับเป็นภาพจริงหรือโพซิตีฟ (Positive) ต่อจากนั้นก็นำมาชื่นชมกันในความชัดเจนและสวยงามของภาพ ตลอดจนฝีมือของผู้ถ่ายภาพนั้นๆ มา นี่เป็นเรื่องของภาพถ่ายธรรมดาหรือเรื่องของการถ่ายภาพ (Photography) เท่านั้น

แต่เรื่องของการถ่ายภาพยนตร์ (Movies) ซึ่งเป็นภาพเคลื่อนไหวมิได้เป็นเช่นนั้น ภาพยนตร์นับได้ว่าเป็นกระบวนการของการถ่ายภาพ อันติดต่อกันลงบนฟิล์มซึ่งมีอิมัลชัน (Emulsion) ไวต่อแสงสว่างเคลือบติดอยู่ด้านหนึ่ง ทำนองเดียวกับฟิล์มที่บรรจุในกล้องถ่ายภาพธรรมดา เช่น ฟิล์มชนิดถ่ายแล้วล้างออกมาเป็นเนกาตีฟ (Negative) หรือชนิดโปร่งแสงได้ภาพเป็นโพซิตีฟที่เรียกกันว่า (Reversal) ทั้งสีธรรมดาและสีขาวดำ แต่ชนิดที่ถ่ายออกมาเป็นเนกาตีฟนั้น เมื่อนำไปล้างเรียบร้อยแล้ว จำเป็นจะต้องนำไปพิมพ์ออกมาเป็นโพซิตีฟ (Positive) ต่อไป จึงจะได้ภาพอันเป็นความจริง เช่นเดียวกับภาพนิ่งที่ถ่ายทอดภาพต่างๆ ลงสู่ฟิล์มอันเป็นเนกาตีฟมีสีกลับเป็นตรงข้ามกัน คือ สีขาวเป็นสีดำ และสีดำก็กลายเป็นขาว ต่อเมื่อได้อัดหรือขยายภาพออกมาเป็นภาพโพซิตีฟบนกระดาษอัดหรือขยายภาพแล้วนั่นเอง เราก็ได้ภาพที่แท้จริง

กระบวนการดังว่านี้ เช่นเดียวกับภาพยนตร์จากเนกาตีฟจะทำด้วยกระดาษอัดหรือขยายภาพ จำเป็นจะต้องใช้ฟิล์มภาพยนตร์ประเภทใช้พิมพ์ คือฟิล์มโพซิตีฟมาร่วมด้วย เพราะภาพยนตร์จะดูได้เป็นเรื่องราว ต้องใช้เครื่องฉายภาพยนตร์ออกไปสู่จอเท่านั้น หรืออย่างน้อยก็หมุนดูวิวเออร์ (Viewer) ซึ่งเป็นระบบของการใช้แสงสว่างส่องทะลุภาพโปร่งแสงซึ่งปรากฏอยู่ในฟิล์มติดต่อกันดังที่ถ่ายมา ผ่านเลนส์ปรับภาพให้ชัดเจนแจ่มใส แล้วไปปรากฏอยู่บนจอเท่านั้น

LIRT

การที่ถ่ายภาพติดต่อกันในทุกกระยะของสภาพที่เป็นจริง เช่น แอคชัน (Action) ของคนเดิน ม้าวิ่ง รถยนต์แล่น คลื่นใต้ท้องทะเลซัดเข้าสู่ฝั่ง หากเป็นการถ่ายภาพธรรมดา คือภาพนิ่งทั่วไปที่ถูกถ่ายทอดลงสู่กระดาษขยายภาพ เราจะพบกับความแจ่มใสของภาพนั้นๆ ตามลักษณะแห่งความจริง เช่นเดียวกันกับ "ภาพเขียน" เพราะภาพถ่ายแบบนี้ เป็นการได้ภาพมาเพียงส่วนหนึ่งของความจริงชั่วระยะเวลาที่เป็นเศษส่วนของวินาทีเท่านั้น คือ ชั่วพริบตาเดียว และเป็นภาพที่ตรึงอยู่กับที่ตลอดไป มิใช่ภาพเคลื่อนไหว

หากเป็นเรื่องของการถ่ายภาพยนตร์แล้ว มิได้หมายความว่าเช่นนั้น ชั่วระยะเวลาเมื่อเรากดชัตเตอร์ให้ทำงาน ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ลานซึ่งเป็นเหล็กสปริง ในตัวกล้องก็จะทำงานไปด้วย เช่น ในเวลาอันสั้นเพียง ๑ วินาที เราจะได้ภาพติดต่อกันถึง ๒๔ ภาพตามสปีดมาตรฐานสากลใน ๑ นาที เราก็จะได้ภาพติดต่อกันถึง ๑,๔๔๐ ภาพ และใน ๑ ชั่วโมง เราจะได้ภาพติดต่อกันถึง ๘๖,๔๐๐ ภาพทีเดียว ถ้าเป็นไปได้มีกล้องถ่ายภาพยนตร์ไปตั้งไว้ ณ จุดๆ หนึ่ง และมีฟิล์มอย่างเพียงพอที่จะถ่ายรวดเดียวโดยไม่ต้องเปลี่ยนฟิล์มในเวลา ๑ ชั่วโมงในย่านชุมชนแห่งหนึ่ง เมื่อล้างฟิล์มแล้วนำเอามาฉาย เหตุการณ์ ณ ที่แห่งนั้น ในระยะเวลา ๑ ชั่วโมงเต็มย่อมเป็นไปอย่างติดต่อกันตามลักษณะจริง โดยมิได้ตัดภาพตอนใดออกเลยแม้แต่น้อย

ภาพถ่ายธรรมดา ในขณะที่ถ่ายฟิล์มซึ่งมีหน้าที่บันทึกภาพย่อมจะหยุดนิ่งอยู่กับที่คงทำงานแต่เฉพาะชัตเตอร์สปีดซึ่งเปิดและปิดลงในทันทีเท่านั้น

แต่ภาพยนตร์ ฟิล์มจะเดินเลื่อนผ่านเฟรมถ่ายภาพของกล้องถ่ายไปเรื่อยๆ ด้วยการดึงของก๊วกและการหมุนของมอเตอร์และรีล (Reel) ที่บรรจุฟิล์มอันมีกำลังมาจากลานภายใน เป็นการบันทึกทีละภาพเช่นเดียวกับการถ่ายภาพนิ่งธรรมดา ผิดกันแต่ว่าเป็นการบันทึกภาพติดต่อกันไป ทั้งนี้ฟิล์มจะเลื่อนผ่านเฟรมถ่ายภาพและทำงานสัมพันธ์กับชัตเตอร์สปีด

การใช้ฟิล์มถ่ายภาพยนตร์ ย่อมมีขนาดอันจำกัดตายตัวเช่นเดียวกัน เช่น ขนาด ๘ มม. ๙.๕ มม. ๑๖ มม. ๑๕ มม. และ ๗๐ มม. เป็นต้น เมื่อถ่ายทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำไปฉายในเครื่องฉายที่ใช้กับฟิล์มแต่ละขนาดดังกล่าวมาแล้วเท่านั้น มิได้นำฟิล์มมาพิมพ์หรือขยายเป็นภาพเล็กใหญ่ตามใจชอบเช่นภาพนิ่งธรรมดา

สรุปแล้วภาพยนตร์ (Movies) จึงเป็นเรื่องราวของการถ่ายภาพผิดแปลกกว่าภาพถ่าย (Photograph) ดังนี้

ก. ภาพถ่ายธรรมดาหรือภาพนิ่งธรรมดา ไม่สามารถทราบได้ว่า Action เหตุการณ์ในภาพนั้นเป็นภาพแสดงในปัจจุบันหรืออดีต แต่ภาพยนตร์ การเคลื่อนไหวจะมีอยู่ตลอดเวลาไม่ขาดตกบกพร่อง จึงทำให้ทราบได้ว่า การแสดงออกเช่นนั้น เป็นการแสดงในปัจจุบันหรืออดีต

ข. การถ่ายภาพนิ่งนั้น ถ่ายเพียงครั้งละภาพเดียว ส่วนภาพยนตร์แผ่น Shutter จะทำงานพร้อมกับฟิล์มเดินไปด้วย ทำให้การถ่ายภาพแต่ละครั้งติดต่อกันหลายๆ ภาพ

การที่ฟิล์มเดินไปได้นั้นก็เนื่องจากกำลังของลานที่ไขเอาไว้ ซึ่งค่อยๆ คลายตัวดึงออกผลักดันให้กลไกภายในกล้องถ่ายซึ่งมีทั้งเฟืองแบบต่างๆ หมุนไปได้

ค. สำหรับภาพนิ่งนั้น เมื่อถ่ายออกมาและล้างเป็นเนกาตีฟ ถ้าจะทำเป็น Reversal บ้างก็เป็นส่วนน้อย เช่นการทำ Slide เท่านั้น ส่วนภาพยนตร์ล้างออกมาเป็นทั้งเนกาตีฟและล้างรีเวอร์แซล (Negative or Reversal) ก็ได้ (แล้วแต่ประเภทของฟิล์ม) ออกมารูปของโพซิทีฟได้เลย อีกทั้งการล้างฟิล์มเช่นนี้ก็ผิดแผกกว่าการล้างฟิล์มเนกาตีฟธรรมดาตามาก

ง. ภาพนิ่งนั้นเมื่อนำมาพิมพ์เป็น Positive ด้วยกระดาษแล้วก็เอามาเรียงกันอย่างธรรมดา แต่ภาพยนตร์นั้นจำเป็นต้องนำมาเข้าเครื่องตรวจและตัดต่อเอาแต่ภาพที่เป็นส่วนดีเหมาะสม ให้ได้ใจความของเรื่องติดต่อกลมกลืนกัน

จ. สำหรับภาพนิ่งนั้น ดูได้ในกระดาษหรือสไลด์ แต่สำหรับภาพยนตร์แล้วจะต้องใช้เครื่องฉายไปปรากฏภาพที่จอเท่านั้นจึงจะดูได้

วิดิทัศน์ - VIDEO

เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ให้ความบันเทิงในบ้านเรือนซึ่งมีประจำแทบทุกบ้าน คือ เครื่องรับโทรทัศน์ หรือเรียกสั้น ๆ ติดปากว่า โทรทัศน์ แต่ปัจจุบันลำพังแต่โทรทัศน์ที่เปิดรับรายการจากสถานีอย่างเดียวยังให้ความบันเทิงและเพลิดเพลินได้ไม่เพียงพอ เครื่องใช้ไฟฟ้าอีกอย่างหนึ่งที่ใช้นวนอกกับเครื่องรับโทรทัศน์ซึ่งภาษาอังกฤษเรียกว่า Video จึงได้รับความนิยมและมีไว้ใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยเรียกทับศัพท์เป็น วิดีโอ บ้าง วิดีโอ บ้าง และ วิดีโอ ก็มี

คณะกรรมการบัญญัติศัพท์วิทยาศาสตร์ ได้พิจารณาเห็นว่า Video เป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าประเภทเดียวกับ television ซึ่งมีคำไทยใช้ว่า โทรทัศน์ แล้วสมควรคิดหาคำไทยใช้กับ video ด้วยโดยคำที่จะคิดขึ้นนี้ควรมีคำว่า "ทัศน์" ประกอบอยู่ด้วย เพื่อให้เข้าชุดกัน และควรมีเสียงใกล้เคียงกับคำทับศัพท์ที่นิยมใช้กันอยู่แล้ว ซึ่งจะทำให้มีการยอมรับศัพท์ที่คิดขึ้นได้ง่าย

คำ Video เป็นคำคุณศัพท์ที่มีความหมายว่า "มองเห็นได้, เห็นเป็นรูปภาพได้, เกี่ยวข้องกับรูปภาพ" พจนานุกรมต่างประเทศหลายเล่มเก็บความหมายไว้เท่ากับ television ด้วย

ศาสตราจารย์คุณบรรจบ พันธุเมธา กรรมการท่านหนึ่ง ได้เสนอคำ วิดี ซึ่งเป็นการสันสกฤตที่อาจจะแปลงอักษรเป็น วิดี ในภาษาไทยได้และมีเสียงใกล้เคียงกับ Video ด้วย คำ วิดี ในภาษาสันสกฤตแปลว่า enjoyment, pleasure เมื่อนำคำ "ทัศน์" มาลงท้ายในลักษณะเดียวกับคำโทรทัศน์ จะลงรูปเป็น วิดิทัศน์ ซึ่งหากจะแปลความหมายอย่างง่าย ๆ

ก็อาจแปลได้ว่า เครื่องที่แสดงภาพเพื่อความเพลิดเพลิน แต่ถ้าแปลตรงตามตัวก็แปลว่า "เกี่ยวกับภาพเพื่อความเพลิดเพลิน"

ในการประกอบคำขึ้นเป็นศัพท์บัญญัติมีหลักหลายประการ บางครั้งอาศัยเสียงเป็นหลัก ถ้าคำที่ประกอบขึ้นมีความหมายที่ไม่ขัดกันกับความหมายเดิมของศัพท์มากนัก เช่น Seminar ความหมายเดิมคือ ที่ประชุมของนักวิชาการ ส่วนคำ สัมมนา ที่บัญญัติจาก seminar รูปคำในภาษาบาลี-สันสกฤตหมายความว่า คิดร่วมกัน, พร้อมใจกันคิด, ตกลงกัน แต่เมื่อเสียงใกล้เคียงกับศัพท์เดิมโดยที่พอจะอนุมานในเรื่องความหมายได้ แม้จะไม่ตรงนัก ก็ยอมรับได้

คำ วิดิทัศน์ จึงเป็นศัพท์ที่บัญญัติขึ้นเพื่อใช้กับคำ Video โดยเหตุผลและหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น.

ความหมาย

- การนำเสนอภาพบนจอภาพประเภทโทรทัศน์ (ความหมายเดิม)
- เทคโนโลยีการบันทึก จับภาพ ประมวลผล ส่งสัญญาณภาพและเสียง

ประเภทสื่อวิดิทัศน์

แถบวิดิทัศน์

- วัสดุที่ใช้บันทึกภาพและเสียงที่แปลงเป็นคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าไว้บนแถบเทป
- กล่องวิดิทัศน์

- อุปกรณ์ถ่ายทอดการเรียนการสอน

เครื่องเล่น/บันทึกวิดิทัศน์

- อุปกรณ์เล่นแถบวิดิทัศน์ แปลงสัญญาณจากแถบวิดิทัศน์เป็นภาพและเสียง

นำเสนอบนจอภาพ

สื่อวิดิทัศน์ดิจิทัล

- อุปกรณ์และเทคโนโลยีต่างๆ เกี่ยวกับการบันทึกภาพและเสียงในรูปแบบ

ดิจิทัล^๒

^๑ จดหมายข่าวราชบัณฑิตยสถาน ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๖, มิถุนายน ๒๕๓๒

^๒ http://elearning.nectec.or.th/courses/174/20060824-video_files/frame.htm

LIRT

การผลิตสื่อวีดิทัศน์^๓

วีดิทัศน์เป็นสื่อที่ผู้รับรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสตาและหู กล่าวคือเป็นสื่อที่มีทั้งภาพและเสียง ซึ่งถือว่าเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับสื่ออื่นที่ผู้รับรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสด้านใดด้านหนึ่งแต่เพียงอย่างเดียว สื่อวีดิทัศน์นับวันจะมีความสำคัญและจำเป็นมากขึ้น

การผลิตวีดิทัศน์ที่มีประสิทธิภาพ เป็นงานที่มีความยุ่งยากซับซ้อนพอสมควร แต่ก็ไม่เกินความสามารถของผู้ที่สนใจจะผลิตและมีความตั้งใจอย่างจริงจัง การผลิตวีดิทัศน์ ที่มีประสิทธิภาพ มีขั้นตอนสำคัญ ๓ ขั้นตอนใหญ่ๆ ดังนี้

๑. การวางแผนงานการผลิต (Planning Stage)
๒. การดำเนินการผลิต (Production Stage)
๓. การประเมิน (Evaluation Stage)

การวางแผนงาน

การผลิตวีดิทัศน์จะต้องมีการวางแผนล่วงหน้า เช่นเดียวกับการสร้างสิ่งต่างๆ เช่น การสร้างบ้าน ก็จะต้องมีการศึกษาวิเคราะห์ความจำเป็นต้องการ รายละเอียดต่างๆ และอื่นๆ ที่จำเป็นก่อนที่จะมีการเขียนแบบบ้าน การวางแผนที่ดี ประกอบด้วยขั้นตอนย่อยๆ โดยสังเขป ดังนี้

๑. กำหนดหัวเรื่อง (ชื่อเรื่อง)
๒. กำหนดรูปแบบรายการและลักษณะการนำเสนอ
๓. ศึกษารวบรวมข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องและเนื้อหา
๔. กำหนดวัตถุประสงค์ และรายละเอียดเนื้อหา
๕. วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย
๖. เขียนบัตรดำเนินเรื่อง
๗. เขียนบทโทรทัศน์

การดำเนินการผลิต

การดำเนินการผลิต เป็นขั้นตอนที่ดำเนินการหลังจากที่ได้วางแผนการผลิตแล้ว คล้ายกับการสร้างบ้าน เมื่อเขียนแบบบ้านเสร็จแล้ว ก็ดำเนินการก่อสร้างที่แบบที่เขียนไว้ ขั้นตอนการผลิต ประกอบด้วยขั้นตอนย่อยๆ ดังนี้

๑. การเตรียมงานเพื่อการบันทึกภาพ ประกอบด้วย
  - ๑.๑ เตรียมการถ่ายและบันทึกภาพ เช่น การเตรียมสถานที่ บุคลากร (ผู้แสดง) ที่เกี่ยวข้อง กำหนดวันเวลา สถานที่ให้พร้อม

^๓ รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ เรืองสุวรรณ

๑.๒ เตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ การเตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ในการถ่ายและบันทึกภาพ ได้แก่ กล้องถ่ายโทรทัศน์ สามขา (ขาตั้งกล้อง) เครื่องบันทึกเทป (กรณีกล้องถ่ายกับเครื่องบันทึกแยกกัน) ตลับเทปเปล่า ฯลฯ การเตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์นี้หมายรวมถึงการเตรียมอุปกรณ์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น อุปกรณ์เกี่ยวกับเสียง ได้แก่ ไมโครโฟน ขาตั้งไมค์ สายต่ออุปกรณ์ อุปกรณ์ไฟฟ้า แผ่นสะท้อน (Reflector) เครื่องแต่งกาย และประกอบฉาก (ถ้าจำเป็น)

๑.๓ เตรียมงานด้านกราฟิกส์ เช่น ชื่อรายการ ชื่อเรื่อง ภาพเขียนภาพวาด (ถ้าจำเป็นต้องมี) ชื่อผู้แสดง ผู้กำกับ หน่วยงาน ฯลฯ ปัจจุบันการเตรียมการด้านกราฟิกส์ทำได้โดยใช้คอมพิวเตอร์กราฟิกส์

๒. การถ่ายทำและบันทึกภาพ

เป็นขั้นตอนการบันทึกภาพ (เทป) ตามบทที่เขียนไว้ ทั้งในและนอกสถานที่ ให้มีการตรวจสอบการถ่ายและบันทึกภาพทุกขั้นตอน รวมทั้งการจดบันทึกรายการการบันทึกภาพโดยละเอียด เพื่อสะดวกต่อขั้นตอนต่อไปนี้

๒.๑ การติดต่อภาพ เป็นการนำภาพที่บันทึกไว้มาคัดเลือก และตัดต่อตามบทโทรทัศน์

๒.๒ เตรียมเสียงดนตรีและเสียงประกอบ และบันทึกเสียง

๒.๓ ตัดต่อเสียงและภาพ

๒.๔ ทดลองฉาย ปรับปรุงแก้ไข

๒.๕ บันทึกวีดิทัศน์และทำสำเนา

การประเมิน

การประเมิน เป็นการตรวจสอบผลงานที่ผลิตขึ้นมา ตามบทโทรทัศน์ที่สร้างไว้ โดยพิจารณาแง่มุมต่างๆ เพื่อแก้ไขปรับปรุง การแก้ไขปรับปรุงในขั้นสุดท้าย เมื่อสร้างเสร็จแล้วนี้เป็นเรื่องที่ยุ่ยากมากพอสมควร ขอแนะนำว่า ควรแก้ไขปรับปรุงบทโทรทัศน์ให้ดีก่อนลงมือดำเนินการถ่ายทำและบันทึกเสียง

LIRT

ข้อเสนอในการพัฒนากฎหมายและนโยบายด้านภาพยนตร์และวีดิทัศน์*

ความเป็นมาของการจัดทำข้อเสนอ

สืบเนื่องจากได้มีการแก้ไขปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... โดยได้มีการแก้ไขในสาระสำคัญในทิศทางที่เป็นการส่งเสริมธุรกิจภาพยนตร์ในประเทศเป็นหลัก ๕ ประเด็น กล่าวคือ

ประเด็นที่ ๑ เมื่อพิจารณาจากหลักการและเหตุผลของการจัดทำร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... ประกอบกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตามนัยมาตรา ๙ แล้ว พบว่า ร่างกฎหมายฉบับนี้เป็นการปรับปรุงระบบและกลไกในการดำเนินการที่เน้นการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นหลัก มากกว่าการควบคุมเพียงอย่างเดียว ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๓๓ รวมถึงการส่งเสริมให้ภาพยนตร์ในต่างประเทศ มาถ่ายทำ ลงทุน ผลิตในประเทศไทย นำมาซึ่งผลประโยชน์ในด้านต่างๆ ส่งผลดีต่อระบบ อุตสาหกรรมในประเทศไทย

ประเด็นที่ ๒ ในส่วนของ มาตรา ๘ ของร่างกฎหมายฉบับนี้ กำหนดให้มีการจัดตั้ง คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ในฐานะกรรมการหลักที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง กับสนับสนุนกลไกด้านการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านภาพยนตร์ นับเป็นการสร้างกลไก ในการทำงานที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น

ประเด็นที่ ๓ การตรวจพิจารณาภาพยนตร์และเทปวีดิทัศน์เดิม ใน พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๓๓ และพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ เป็นการตรวจพิจารณาเนื้อหาในระบบการกลั่นกรองเนื้อหา หรือระบบเซ็นเซอร์ ซึ่งเป็นการตรวจ พิจารณาโดยกรรมการในระบบปิด กล่าวคือ ขาดกระบวนการการมีส่วนร่วมของผู้ที่มีส่วน เกี่ยวข้อง อีกทั้ง ไม่มีการจำแนกเนื้อหาตามช่วงวัยของผู้ชม ส่งผลให้เกิดอุปสรรคในการสร้างสรรค์ ภาพยนตร์ ในขณะที่ มาตรา ๒๖ ของร่างกฎหมายฉบับนี้เปลี่ยนระบบการเซ็นเซอร์ เป็นการจัดทำ ระบบการจัดระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์ หรือ เรตติ้ง อันทำให้เกิดแนวทางในการสร้างสรรค์ เนื้อหาภาพยนตร์ได้มากขึ้น

อีกทั้ง การกำหนดให้เงื่อนไขในการพิจารณา เกณฑ์ในการพิจารณา ให้จัดทำในรูปแบบ ของกฎหมายระดับประกาศของกระทรวง จึงเป็นช่องทางในการเปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการวิชาชีพภาพยนตร์เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำเงื่อนไขและเกณฑ์ ดังกล่าว

* ที่มา: <http://gotoknow.org>.

ประเด็นที่ ๔ การกำหนดขั้นตอนการขออนุญาตสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย เป็นผลให้สามารถกำกับดูแลการสร้างภาพยนตร์ที่อาจมีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นประเด็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการรักษาสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย

ประเด็นที่ ๕ การกำหนดหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงและลดความซับซ้อนขององค์กร ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย กล่าวคือ ภาพยนตร์เป็นกลไกสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการถ่ายทอดขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระทรวงวัฒนธรรม ประกอบกับ ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ..... เป็นการรวมกฎหมาย จำนวน ๒ ฉบับเข้าด้วยกัน กล่าวคือ พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๗๓ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รักษาการตามกฎหมายฉบับนี้ และ พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ ซึ่งได้โอนอำนาจในการตรวจพิจารณาเทปและวัสดุโทรทัศน์ จากกระทรวงมหาดไทยมาที่กระทรวงวัฒนธรรม โดยผลของประกาศกระทรวงมหาดไทย* ซึ่งการปรับปรุงร่างกฎหมายฉบับนี้ เป็นผลให้กระทรวงวัฒนธรรมเป็นหน่วยงานรับผิดชอบหลักอันส่งผลต่อความเป็นเอกภาพในการดำเนินการ

.....
กิจกรรมในการทำงานเพื่อแสวงหาคำตอบ
.....

การดำเนินการหลังจากที่ได้มีการปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... หลายหน่วยงานได้จัดเวทีเสวนาทางวิชาการขึ้น เพื่อระดมแนวคิดเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หลายครั้ง โดยหลักเป็นการตอบปัญหาเรื่องของการจัดเรตติ้ง เช่น วันอังคารที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๐ เรื่อง มองต่างมุม : จัดเรตติ้งอย่างไรให้เหมาะกับวัฒนธรรมไทย โดยวิทยาลัยนวัตกรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อีกทั้ง วันเสาร์ที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๐ เวลา ๑๓.๐๐ น. -๑๗.๐๐ น. ณ ห้องประชุม เซ็นทรัลเวิร์ด

ต่อมาได้มีการหารือร่วมกันระหว่าง สมาคมสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม คณะนิติศาสตร์ ม.อัสสัมชัญ และ สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว ม.มหิดล ในวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๐ ณ ห้องประชุม ๒๐๑ ตึกบัญชาการ ทำเนียบรัฐบาล และได้บรรลุถึงแนวทางในการแสวงหาคำตอบในการพัฒนากฎหมาย และ นโยบายที่เกี่ยวข้องในประเด็นหลัก ๔ ประเด็น กล่าวคือ

ประเด็นที่ ๑ องค์กรประกอบและภาระหน้าที่ของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

ประเด็นที่ ๒ แนวทางในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ประเด็นที่ ๓ แนวคิดในการจัดระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์ (เรตติ้ง)

* เรื่องแต่งตั้งนายทะเบียน เจ้าพนักงานผู้ตรวจ และ พนักงานเจ้าหน้าที่ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ประเด็นที่ ๔ การพัฒนาระบบและกลไกในการทำงานเพื่อพัฒนาภาพยนตร์
ในสังคมไทย

ที่ประชุมได้เห็นพ้องถึงการจัดทำเวทีสาธารณะเชิงวิชาการ “ร่วมกัน” ระหว่างภาคส่วนต่างๆ ทั้งจากภาควิชาชีพ ภาคเอกชน ภาคประชาชน ภาควิชาการ และ ภาครัฐ เพื่อสกัดแนวคิดและองค์ความรู้ในประเด็นหลักข้างต้น เพื่อจัดทำเป็นข้อเสนอแนะเชิงเนื้อหาและเชิงวิธีการที่เป็นที่ยอมรับได้ ของทุกฝ่ายอันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากฎหมายและนโยบายด้านการพัฒนาภาพยนตร์ในสังคมไทยต่อไป

ทั้งนี้ ผลที่ได้จากการแสวงหาองค์ความรู้ในทั้ง ๔ ประเด็นดังกล่าวจะนำไปสู่การนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

โดยเมื่อวันพุธที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๐ ได้มีการจัดเวทีเสวนาเชิงวิชาการ เพื่อแสวงหาองค์ความรู้ในการพัฒนากฎหมาย นโยบายด้านภาพยนตร์ในสังคมไทย ครั้งที่ ๑ เรื่อง “กรรมการระดับชาติกับแนวทางในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์” เพื่อแสวงหาคำตอบเกี่ยวกับองค์ประกอบและภาระหน้าที่ของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ และ แนวทางในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ณ ห้องประชุม ๕๐๑ ดิกลันดิไมตรี ทำเนียบรัฐบาล

ต่อมาได้มีการจัดเวทีเสวนาเชิงวิชาการครั้งที่ ๒ เพื่อแสวงหาคำตอบในประเด็น แนวคิดในการจัดระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์ (เรตติ้ง) และ การพัฒนาระบบและกลไกในการทำงานเพื่อการพัฒนาภาพยนตร์ในสังคมไทย เมื่อวันที่ ๕ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๐ ณ ห้องประชุม ๕๐๑ ดิกลันดิไมตรี ทำเนียบรัฐบาล

หลังจากการประชุมทั้ง ๒ ครั้ง ได้ข้อสรุป “องค์ความรู้” ที่สำคัญสำหรับการพัฒนากฎหมายและนโยบายเพื่อการพัฒนาภาพยนตร์ในสังคมไทย ในประเด็นสำคัญ ๖ ประเด็น

.....
ข้อเสนอเกี่ยวกับโครงสร้างของคณะกรรมการระดับชาติ

๑. หลักการและแนวคิด

ภายใต้ มาตรา ๗ แห่งร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีการดำเนินการจัดตั้งคณะกรรมการระดับชาติขึ้นชื่อว่า “คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ” ซึ่งมีองค์ประกอบหลักจากภาคการเมือง ภาครัฐ จำนวน ๑๗ คน และผู้ทรงคุณวุฒิ ไม่เกิน ๗ คน ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจการภาพยนตร์ กิจการวีดิทัศน์ กิจการโทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภค

โดยที่อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนี้ นอกจากประเด็นเรื่องการควบคุม กำกับดูแลแล้ว อำนาจหน้าที่ในด้านการ “ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์” ซึ่งถือเป็น “หัวใจหลัก” ของการพัฒนากฎหมายภาพยนตร์ ทั้งในส่วนของ การเสริมสร้างความสามารถ พัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรม รวมทั้ง การลดอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรม ประกอบกับวงจรโครงสร้างของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่ประกอบด้วย ๓ ส่วนหลัก กล่าวคือ ด้านการถ่ายทำ ด้านการตลาด ด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ ความเชี่ยวชาญในการกำหนดนโยบาย

และทิศทางที่เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม รวมทั้ง การสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการขยาย
ความสามารถด้านอุตสาหกรรมภาพยนตร์

ดังนั้น คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ในฐานะของคณะกรรมการระดับชาติ
ที่เป็นกลไกสำคัญด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องประกอบด้วย
หลักการสำคัญ ๒ ประการกล่าวคือ

๑) ประกอบด้วยภาคส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างแท้จริงเพื่อตอบสนองต่ออำนาจหน้าที่
ทั้งในเรื่องของการกำกับดูแล และการส่งเสริมอุตสาหกรรม

๒) ต้องเป็นผู้แทนจากองค์กรที่เกี่ยวข้องอย่างแท้จริง

๒. ข้อเสนอด้านโครงสร้างของคณะกรรมการ

ที่ประชุมจึงเสนอให้คณะกรรมการดังกล่าวประกอบด้วย ๓ ส่วน กล่าวคือ ส่วนแรก
ของคณะกรรมการควรมีที่มาจากผู้บริหารของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ของภาครัฐ

ส่วนที่สองเป็นผู้บริหารจากองค์กรของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับภาพยนตร์และ
เป็นผู้ประกอบวิชาชีพด้านภาพยนตร์ โดยเน้นการดำเนินการคัดเลือกผ่านองค์กรวิชาชีพ เพื่อสร้าง
ความเข้มแข็งสำหรับองค์กรวิชาชีพด้านภาพยนตร์

ส่วนที่สามเป็นตัวแทนจากสถาบันการศึกษาด้านภาพยนตร์และตัวแทนองค์กรผู้บริโภคที่
ได้รับผลกระทบโดยตรงจากภาพยนตร์

โดยเสนอให้สัดส่วนของคณะกรรมการประกอบด้วยภาคส่วนทั้ง ๔ ส่วนข้างต้น ในสัดส่วน
ที่เท่ากัน

.....
ข้อเสนอด้านอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการและแนวทางในการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์

๑. หลักการและแนวคิด

ในการพัฒนากฎหมายด้านภาพยนตร์ เป็นการปรับปรุงจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.
๒๔๗๓ และ พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ โดยเจตนารมณ์ของ
การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายทั้งสองฉบับ อันนำไปสู่ ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ..... ด้วยเหตุผลสำคัญ ๒ ประการ กล่าวคือ ประการที่ ๑ เพื่อพัฒนากลไกด้านภาพยนตร์จาก
ระบบการควบคุมภาพยนตร์มาสู่การกำกับดูแลและการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ประการที่ ๒
เพื่อสร้างความเป็นเอกภาพขององค์กรผู้รับผิดชอบและลดภาระขั้นตอนในการดำเนินงาน
ด้านภาพยนตร์และเทป วัสดุโทรทัศน์

นอกจากนั้น สื่อภาพยนตร์ ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนา ส่งเสริม ถ่ายทอด
ด้านเอกลักษณ์ คุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การท่องเที่ยว ซึ่งเป็นส่วนสำคัญ
ในการสร้างและพัฒนาประเทศ

LIRT

ดังนั้น หลักการพื้นฐานในการกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ จึงจำเป็นที่จะต้องกำหนดอำนาจหน้าที่หลักที่เห็นประเด็น "การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์"

๒. ข้อเสนอเชิงเนื้อหาอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

ที่ประชุมจึงเสนอให้เพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ในส่วนของมาตรา ๙ แห่งร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.... ให้มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรม โดยเสนอให้มีการเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในหลักการสำคัญ ๒ ประการ กล่าวคือ

ประการที่ ๑ การเพิ่มศักยภาพในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งประกอบด้วย

(๑) การจัดตั้ง "สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์" ที่เป็นหน่วยงานด้านการบริหารจัดการในรูปขององค์การมหาชน ทั้งนี้ เสนอให้จัดตั้งองค์กรดังกล่าวโดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ.๒๕๕๒ เพื่อเป็นองค์กรหลักในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยเฉพาะ

(๒) การสร้างแรงจูงใจในการผลิตภาพยนตร์ ซึ่งประกอบด้วย ๒ แนวทาง กล่าวคือ

(๒.๑) การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมภาพยนตร์ เป็นการสนับสนุนด้านการเงินในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ทั้งในแง่ของการส่งเสริมการวิจัย การส่งเสริมการผลิต และการส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เช่น การประชาสัมพันธ์ การตลาด เป็นต้น ทั้งนี้ แหล่งที่มาของเงินทุน ควรประกอบด้วย ๓ ส่วนหลัก กล่าวคือ การสนับสนุนจากภาครัฐ การประกอบการหรือดำเนินการทางธุรกิจของกองทุน การบริจาคจากภาคเอกชน โดยรูปแบบของการสนับสนุนอาจมีทั้ง การให้เปล่า ให้กู้ยืม การร่วมลงทุน การสนับสนุนอย่างมีเงื่อนไข ก็ได้

(๒.๒) การใช้มาตรการทางภาษี ในภาพยนตร์บางประเภทที่เข้าเงื่อนไขด้านการพัฒนาสังคมไทย เนื่องจากเจตนารมณ์ของระบบภาษี เป็นระบบที่ถูกจัดเก็บขึ้นเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาสังคม พัฒนาประเทศ และที่สำคัญก็คือ นำกลับมาพัฒนามนุษย์ในสังคม การจัดเก็บภาษีนั้นไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาเป็นผลกำไรของรัฐ

มาตรการการสร้างแรงจูงใจผ่านระบบภาษี เป็นแนวทางของ "มาตรการเสริม" สำหรับรัฐบาลที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เกิดแรงจูงใจในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ที่มีคุณภาพให้กับสังคมไทย

ดังนั้น การจัดทำมาตรการทางภาษี ด้วยคาร์ลดหย่อน หรือ ยกเว้น ภาษี ให้กับวงจรธุรกิจอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ทั้งในส่วนของ ก่อนการถ่ายทำ การถ่ายทำ^๑ หลังการถ่ายทำ^๒

^๑ กล่าวคือ อากรณ์นำเข้าวัสดุเครื่องมือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับนักแสดง ภาษีเงินได้นิติบุคคลที่ประกอบการโรงถ่ายภาพยนตร์ ให้เช่าเครื่องมือ ภาษีเงินได้นักแสดงต่างประเทศในประเทศไทย

^๒ กล่าวคือ อากรณ์นำเข้าวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือในห้องทดลอง

การตลาด การฉายภาพยนตร์ การผลิตวีดิทัศน์^๖ จึงเป็นแนวทางที่ชอบด้วยเหตุผลและเจตนาารมณ์ของมาตรการทางภาษี

การลดภาระภาษีให้กับผู้ประกอบการด้านภาพยนตร์บางประเภทที่เข้าเงื่อนไขด้านการพัฒนาสังคมไทย จะเป็นการแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ประกอบการ เท่ากับว่ารัฐสนับสนุนเงินทุน ผ่านระบบภาษี ให้กับผู้ประกอบการ เช่น การนำค่าใช้จ่ายในการผลิตภาพยนตร์

(๑) การส่งเสริมอุตสาหกรรมด้วยการพัฒนาระบบการตลาด การประชาสัมพันธ์ เพื่อเป็นกลไกสำคัญด้านธุรกิจและการลงทุนให้กับผู้ประกอบการไทย รวมทั้ง การส่งเสริมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เช่น ธุรกิจการท่องเที่ยว ธุรกิจการส่งออกภาพยนตร์

(๒) การจัดตั้งสถาบันทางวิชาการ เพื่อเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาศักยภาพผู้ผลิต และ นักวิชาชีพด้านภาพยนตร์และวีดิทัศน์ เพื่อทำให้เกิดผู้ผลิตในฐานะนักวิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถ

(๓) การส่งเสริมให้เกิดวัฒนธรรมด้านการชมภาพยนตร์รวมทั้งบรรยากาศที่เอื้อต่อการส่งเสริมวัฒนธรรมดังกล่าว เพื่อให้เกิดการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในทางอ้อม เช่น การสร้างโรงภาพยนตร์สาธารณะ (Public Movie) รวมทั้ง การณรงค์ ประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์ไทย

ประกาศที่ ๒ การลดอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ซึ่งประกอบด้วย

(๑) การเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์

(๒) การเสริมสร้างจริยธรรมและจิตสำนึกในการไม่ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

ให้กับประชาชน

๓. ข้อเสนอเชิงวิธีการ

ประกาศที่ ๑ เสนอให้กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาดำเนินการจัดตั้งองค์กรดังกล่าวโดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ.๒๕๔๒ เพื่อเป็นองค์กรหลักในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยเฉพาะ

ประกาศที่ ๒ เสนอให้กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาหรือร่วมกับกระทรวงการคลังในการจัดตั้ง กองทุนส่งเสริมภาพยนตร์ ที่มีสถานะทางกฎหมายที่มีความเสถียรภาพและมีรูปแบบการบริหารจัดการที่เป็นอิสระ

ประกาศที่ ๓ เสนอให้กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาหรือร่วมกับกระทรวงการคลังในการดำเนินการจัดทำกฎหมายด้านมาตรการทางภาษี โดยการลดหย่อนหรือ ยกเว้นภาษี ให้กับภาพยนตร์บางประเภท โดยมีผลเป็นการใช้มาตรการทางภาษีต่อทั้งวงจรของการประกอบการในอุตสาหกรรมภาพยนตร์

^๖ กล่าวคือ ภาษีหัก ณ ที่จ่ายนำส่งค่าลิขสิทธิ์ไปต่างประเทศ

^๗ กล่าวคือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

^๘ กล่าวคือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ประการที่ ๔ เสนอให้เกิดการหารือระหว่างกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ กรมประชาสัมพันธ์ และผู้ประกอบการวิชาชีพ ผู้ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อจัดทำนโยบายด้านการส่งเสริมพัฒนาระบบการตลาด การประชาสัมพันธ์และการประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์ไทยทั้งในระดับประเทศ ต่างประเทศ และระหว่างประเทศ

ประการที่ ๕ เสนอให้มีกระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ร่วมกับ องค์การภาควิชาชีพภาพยนตร์และวิดิทัศน์ในการศึกษาความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และภาระหน้าที่ในการจัดตั้งสถาบันทางวิชาการด้านภาพยนตร์และวิดิทัศน์

ประการที่ ๖ เสนอให้กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ร่วมกับ กระทรวงศึกษาธิการ และ องค์การภาควิชาชีพภาพยนตร์และวิดิทัศน์และจัดทำนโยบายที่สนับสนุนให้เกิดการส่งเสริม รมรงค์ ประชาสัมพันธ์ในการชมภาพยนตร์ไทยอย่างต่อเนื่อง

ประการที่ ๗ เสนอให้มีกระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หารือร่วมกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ องค์การพัฒนาเอกชน องค์การภาคประชาชน เช่น เครือข่ายครอบครัว สภาเยาวชนแห่งประเทศไทยในการจัดตั้งเครือข่ายเฝ้าระวังเพื่อแจ้งเบาะแสเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์อันเป็นการลดอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

.....
ข้อเสนอเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์ หรือ เรตติ้ง

๑. หลักการและแนวคิด

แต่เดิมการตรวจเนื้อหาภาพยนตร์ ภายใต้ มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๓๓ ในส่วนของเทปและวัสดุโทรทัศน์ ภายใต้ มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการ เทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ ประกอบกับกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๔ ที่กำหนดรายละเอียด ของเงื่อนไขในการพิจารณาเป็นผลให้การตรวจพิจารณาเนื้อหาของภาพยนตร์ รวมทั้งเทป และ วัสดุโทรทัศน์ เป็นการพิจารณาภายใต้ระบบการกลั่นกรองเนื้อหา หรือ เซ็นเซอร์ อาศัยหลักการ พื้นฐานของการควบคุมเป็นหลัก โดยผลของมาตรา ๒๖ แห่งร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และ วิดิทัศน์ พ.ศ. .... ได้เปลี่ยนระบบพิจารณาเนื้อหาภาพยนตร์เป็นระบบการจำแนกเนื้อหาตามช่วงอายุ ของผู้ชม หรือ เรียกว่า เรตติ้ง ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ระดับ กล่าวคือ

- ๑) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป
- ๒) ภาพยนตร์ที่ผู้มียุ่ต่ำกว่าสิบห้าปี ต้องดูร่วมกับผู้ปกครอง
- ๓) ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้มียุ่ต่ำกว่าสิบแปดปีดู
- ๔) ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร

ประกอบกับ มาตรา ๒๖ วรรค ๓ ที่มีบัญญัติให้หลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใด ควรจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี

ต่อเรื่องดังกล่าวที่ประชุมได้เห็นพ้องกันใน ๒ ประเด็น กล่าวคือ

- ประเด็นที่ ๑ เรื่องของระดับความเหมาะสมของเนื้อหาว่าควรประกอบด้วยระดับใดบ้าง ซึ่งการกำหนดรายละเอียดของระดับในลักษณะดังกล่าวในกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ ซึ่งมีกระบวนการในการแก้ไขปรับปรุงที่ยาก ประกอบกับระดับความเหมาะสมอาจมีการเปลี่ยนแปลง ต่อยุคสมัย อาจทำให้เกิดความไม่ทันต่อสถานการณ์

ประเด็นที่ ๒ ในส่วนของรายละเอียดของเกณฑ์ในการพิจารณาระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม การกำหนดเกณฑ์ดังกล่าว โดยอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งจากภาคนโยบาย ภาควิชาการ ภาคประชาชน ภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากภาควิชาชีพซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์ จะทำให้เกณฑ์ในการพิจารณานั้นเป็นรูปธรรมและที่เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย

๒. ข้อเสนอแนะเชิงเนื้อหา

ที่ประชุมเสนอให้แบ่งระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ หรือ เรตติ้ง ออกเป็น ๔ ระดับ กล่าวคือ

- ระดับที่ ๑ ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้
- ระดับที่ ๒ ภาพยนตร์ที่เหมาะสมสำหรับผู้ชมทุกวัย
- ระดับที่ ๓ ภาพยนตร์ที่เหมาะสมสำหรับผู้ชมโดยพิจารณาจากอายุของผู้ชม
- ระดับที่ ๔ ภาพยนตร์ที่ห้ามฉายในราชอาณาจักร

โดยที่ ในระดับที่ ๓ นั้น ให้เป็นการกำหนดช่วงอายุของผู้ชมในแต่ละช่วงวัย ในรูปของกฎหมายในระดับรอง ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัย

ทั้งนี้ ที่ประชุมเสนอให้เกิดการสนับสนุนให้เกิด "ระบบ" การควบคุมดูแลกันเอง (Self Regulations) ของภาควิชาชีพ จึงเสนอให้เกิดระบบการพิจารณาระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์จากภาควิชาชีพ เพื่อทำหน้าที่ในการพิจารณาเนื้อหาในระหว่างภาควิชาชีพ เพื่อทำงานเชื่อมต่อกับคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ อันจะทำให้เกิดการพัฒนาระบบเรตติ้งที่มีประสิทธิภาพและเป็นสากลมากขึ้น

๓. ข้อเสนอแนะเชิงวิธีการ

ประการที่ ๑ เพื่อตอบสนองต่อการจัดระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์ที่เป็นรูปธรรม เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย และสามารถบังคับใช้ได้จริงในทางปฏิบัติ จึงเสนอให้กระทรวงวัฒนธรรม หรือร่วมกับภาควิชาการ ภาคประชาชน ภาคเอกชน และภาควิชาชีพ ในการจัดทำคู่มือในการจัดระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์ ทั้งในส่วนของระดับ และ เกณฑ์ในการพิจารณา

ประการที่ ๒ เสนอให้ภาควิชาชีพ พัฒนาระบบการพิจารณาระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์ โดยอาศัยเกณฑ์ในการพิจารณาในประการที่ ๑ รวมทั้ง การบังคับใช้ระดับระบบดังกล่าวที่เป็นรูปธรรม

.....

ข้อเสนอเกี่ยวกับกลไกในการพัฒนาระบบภาพยนตร์ในสังคมไทย

.....

๑. หลักการและแนวคิด

ประเด็นสำคัญของการพิจารณาภายใต้หลักการเรื่องของการส่งเสริมวงการภาพยนตร์ในสังคมไทยนั้น นอกจากการส่งเสริมให้เกิดสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่เป็นหน่วยงานด้านการบริหารจัดการในรูปขององค์การมหาชน หรือการสร้างแรงจูงใจ หรือการลดอุปสรรคแล้ว การพิจารณาในเรื่องของการกำหนดสัดส่วนภาพยนตร์ต่างประเทศกับภาพยนตร์ไทยเป็นประเด็นที่อาจนำมาซึ่งอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยได้ เนื่องจากเงื่อนไขในการกำหนดสัดส่วนภาพยนตร์นั้นจะต้องมีความพร้อมในเรื่องของการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาภาพยนตร์ไทยที่มีประสิทธิภาพเป็นพื้นฐาน

อีกทั้ง บทกำหนดโทษทางอาญา และ โทษทางปกครองเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง การกำหนดโทษทางอาญาในส่วนของ การจำคุกกับผู้ซึ่งอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี เข้าชมภาพยนตร์ในประเภทที่ต้องได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครองนั้นมีโทษทางอาญา (มาตรา ๗๘) หรือกรณีผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการภาพยนตร์ ยินยอม (โดยที่ประชุมเสนอให้ตัดคำว่า “ปล่อยปละละเลย” ออก) ให้ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดตามเงื่อนไขเรื่องอายุเข้าไปในโรงภาพยนตร์ในระหว่างที่ฉายนั้นมีโทษอาญาในส่วนของ การจำคุก

๒. ข้อเสนอแนะเชิงเนื้อหา

ที่ประชุมเสนอให้มีการพิจารณาแนวทางในเรื่องของการกำหนดสัดส่วนเป็น ๒ ทิศทาง กล่าวคือ ทิศทางที่หนึ่ง คือ การตัดบทบัญญัติในส่วนของ การกำหนดสัดส่วนภาพยนตร์ต่างประเทศกับภาพยนตร์ไทย (มาตรา ๙(๔)) หรือ ทิศทางที่ ๒ การกำหนดให้เรื่องของการกำหนดสัดส่วนนี้มีบทเฉพาะกาลโดยพิจารณา และ คำนึงถึงความพร้อมด้านการสนับสนุนให้เกิดภาพยนตร์ไทยที่สามารถแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศได้

ในส่วนของ การกำหนดโทษทางอาญา ที่ประชุมเสนอให้ยกเลิกบทลงโทษในส่วนของโทษจำคุก กล่าวโดยเฉพาะ คือ กรณีของมาตรา ๗๘ และ มาตรา ๘๑ ในส่วนของผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการภาพยนตร์ยินยอมให้ผู้ชมอายุต่ำกว่าประเภทภาพยนตร์เข้าชมภาพยนตร์

LIART

ภาคผนวก

- : ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)
- : พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓
- : พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์

พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

(๑)

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
 ชั้นปฏิบัติหน้าที่
 สำนักงานเลขาธิการคณะมนตรีบัญญัติแห่งชาติ
 เลขรับ..... 288 .....
 วันที่..... 15 พ.ย. 2550 .....
 เวลา..... 17.30 .....น.

ที่ นร ๐๕๐๓/๒๑๑๙๔

สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

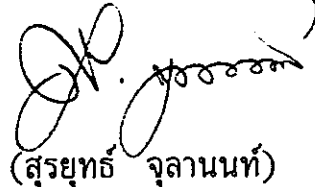
สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
 ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล
 และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
 พิจารณาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก

 (สุรยุทธ์ จุลานนท์)

นายกรัฐมนตรี

กลุ่มงานพระราชบัญญัติ

รับที่..... ๕๘๖ ..... / ๕๖๖

วันที่..... ๑๕ ..... / พ.ย. / ๕๐

เวลา..... 14.๑๐ .....น.

สำนักการประชุม

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๖ - ๗

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘ (๐/๐.1๐49/D/ส)

www.cabinet.thaigov.go.th

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
 รับที่..... ๑๓๑๖/๒๕๕๐ ..... วันที่..... ๑๕ พ.ย. ๒๕๕๐ .....
 เวลา..... ๑๕.๑๕ น. .... ส่ง พ.ร.บ.
 สำนักการประชุม

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(๒)

ร่างฯ ที่ ส.ค.ก. ตรวจสอบแล้ว
เรื่องเสร็จที่ ๑๙๐/๒๕๕๐

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ. ....

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการ
เทปและวีสดุโทรทัศน์

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ ได้ใช้บังคับมาเป็น
เวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งเทคโนโลยีได้
มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันอยู่ในความ
รับผิดชอบของหลายองค์กรและมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดุ
โทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ดังนั้น เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และ
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ใน
ปัจจุบัน รวมทั้งปรับปรุงระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กร
เดียวเพื่อลดความซ้ำซ้อนของการตรวจพิจารณา ประกอบกับกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมี
บทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริม
อย่างเป็นรูปธรรม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(๓)

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ. ....

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วย
การควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ
ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕
ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่ง
กฎหมาย

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

- (๑) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓
- (๒) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๔
- (๓) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ลงวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช

๒๕๑๕

- (๔) พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์

“วีดิทัศน์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะ ที่มีภาพประกอบ หรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ฉบับนั้นสำหรับการแสดงภาพยนตร์และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย

“สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า การผลิต ถ่าย อัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อให้เป็นภาพยนตร์

“ฉาย” หมายความว่า การนำภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์มากระทำให้ปรากฏภาพหรือภาพและเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย

“สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ ภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ แล้วแต่กรณี

“โรงภาพยนตร์” หมายความว่า สถานที่ฉายภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เท่าที่มีได้อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์

- (๑) อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์
- (๒) สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์
- (๓) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ร้านวีดิทัศน์” หมายความว่า สถานที่ที่จัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์

“หมายเลขรหัส” หมายความว่า หมายเลขที่กำหนดสำหรับภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ที่ผ่านการพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการแล้ว

“ผู้ปกครอง” หมายความว่า บิดามารดา บุคคลซึ่งรับอุปการะเลี้ยงดู หรือบุคคลซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือน หรือพนักงานส่วนท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนายทะเบียนกลาง
มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร
ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้
ภายในเขตจังหวัดของตน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน พนักงาน
เจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนด
กิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจ
หน้าที่ของตน

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติประกอบด้วย
นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธาน
กรรมการคนหนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการ
คนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ
ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนากำลังคนและความมั่นคงของมนุษย์
ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสิบเอ็ดคน เป็นกรรมการ และให้
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่งต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจการ
ภาพยนตร์ กิจการวีดิทัศน์ กิจการโทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภคด้านละหนึ่งคน และผู้แทน
นิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์จำนวนไม่เกินเจ็ดคน

มาตรา ๘ ให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงาน
เลขานุการของคณะกรรมการรับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการ
ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการ

(๖)

มาตรา ๙ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรม ภาพยนตร์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อคณะรัฐมนตรี

(๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์

(๓) เสนอคำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและประกาศตาม พระราชบัญญัตินี้

(๔) ออกประกาศกำหนดสัดส่วนระหว่างภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ตาม (๑) ของบทนิยามคำว่า "โรงภาพยนตร์" ในมาตรา ๔

(๕) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนและคณะกรรมการพิจารณา ภาพยนตร์และวีดิทัศน์

(๖) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

ประกาศตาม (๔) ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๐ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติและไม่มี ลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์

(๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

(๔) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษ สำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(๖) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือ รัฐวิสาหกิจ เพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือถือว่ากระทำการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ

มาตรา ๑๑ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่ง สามปี

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรง ตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

LIRT

มาตรา ๑๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือ
หย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง
ก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับ
วาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่ดำเนินการ
เพื่อให้มีการแต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้

มาตรา ๑๔ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า
กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติ
หน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการ
หรือรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุม
เลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่ง
ในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่ง
เป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุมถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้น
ไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม

มาตรา ๑๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจ
แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้นำความในมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดย

อนุโลม

LIRT

หมวด ๒

คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

มาตรา ๑๖ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์คณะหนึ่งหรือหลายคณะโดยแต่ละคณะให้ประกอบด้วยบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ จำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคนเป็นกรรมการ โดยจะต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจการภาพยนตร์ กิจการวีดิทัศน์ กิจการโทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม หรือการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างน้อยด้านละหนึ่งคน

มาตรา ๑๗ ให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๑๘ (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖)

ให้สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๑๘ (๑)

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) อนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร
- (๒) ตรวจสอบและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร
- (๓) อนุญาตการนำวีดิทัศน์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร
- (๔) อนุญาตการนำสื่อโฆษณาออกโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ในราชอาณาจักร
- (๕) อนุญาตการส่งภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ออกไปนอกราชอาณาจักร
- (๖) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๙ ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยอนุโลม

หมวด ๓

การประกอบกิจการภาพยนตร์

มาตรา ๒๐ ผู้ใดประสงค์จะสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขออนุญาตพร้อมด้วยบทภาพยนตร์ คำโครง และเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่จะสร้างต่อ สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และ วิทยทัศน์และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ที่จะใช้สร้างภาพยนตร์ตามกฎหมายที่ เกี่ยวข้อง

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๑ ผู้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๐ ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ ตามบทภาพยนตร์และคำโครงตลอดจนเงื่อนไขที่ได้รับอนุญาต โดยคำนึงถึงจากที่ถ่ายทำ บทสนทนา และสถานที่ถ่ายทำเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สภาพสังคม และสิ่งแวดล้อม

มาตรา ๒๒ การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรดังต่อไปนี้ ไม่ต้องขออนุญาต

- (๑) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- (๒) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ
- (๓) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๓ ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ในลักษณะที่ไม่เป็น การบ่อนทำลาย ชัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือน ต่อความมั่นคง สิ่งแวดล้อม และเกียรติภูมิของประเทศไทย

ผู้สร้างภาพยนตร์ผู้ใดสงสัยว่าการสร้างภาพยนตร์ของตนจะเป็นการฝ่าฝืน บทบัญญัติตามวรรคหนึ่งอาจขอให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิทยทัศน์พิจารณาให้ ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนดำเนินการสร้างได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และ วิทยทัศน์จะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ซึ่งขอความเห็นทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิทยทัศน์ได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลา ดังกล่าวให้ถือว่าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิทยทัศน์ให้ความเห็นชอบแล้ว

การขอความเห็นและคำปฎิเสธในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่ คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา คำปฎิเสธที่ได้รับให้นำส่งคลัง เป็นรายได้แผ่นดิน

การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และ วิทยทัศน์ มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่มีการสร้างภาพยนตร์มีผลกระทบต่อหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการปรับปรุงสิ่งดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ทั้งนี้ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๒๕ ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๖ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์กำหนดด้วยว่าภาพยนตร์ดังกล่าวจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ดังต่อไปนี้

(๑) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ทั่วไป

(๒) ภาพยนตร์ที่ผู้มียุติกว่าสิบห้าปี ต้องดูร่วมกับผู้ปกครอง

(๓) ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้มียุติกว่าสิบแปดปีดู

(๔) ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร

ความใน (๒) และ (๓) มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ดูซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรส

หลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรจัดอยู่ในภาพยนตร์

ประเภทใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๗ ภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

(๑) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

(๒) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ

(๓) ภาพยนตร์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น

(๔) ภาพยนตร์ที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์ระหว่างประเทศตามที่คณะกรรมการกำหนด

(๕) ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์และผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว

(๖) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ภาพยนตร์ตาม (๕) หากนำออกฉายทางสื่อประเภทอื่น หรือนำออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

มาตรา ๒๕ การตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ให้นำความใน มาตรา ๒๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๓) ให้ฉายทางโทรทัศน์ได้ในระหว่างเวลาที่ คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๙ ในการพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ถ้าคณะกรรมการ พิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์เห็นว่าภาพยนตร์ใดมีเนื้อหาที่เป็นการบ่อนทำลาย ชัดต่อความ สงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐ หรือก่อให้เกิด ความเสื่อมทรามทางจิตใจของประชาชน ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ มีอำนาจสั่งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขหรือตัดทอนก่อนอนุญาต หรือจะไม่อนุญาตก็ได้

ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ มิให้ถือว่า ภาพยนตร์นั้นมีลักษณะที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๓๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๙ การอนุญาตให้นำภาพยนตร์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ไม่ปลดเปลื้องให้ผู้รับอนุญาตตาม มาตรา ๒๕ พ้นจากความรับผิดชอบในทางแพ่ง ทางอาญา หรือจากการกระทำอันต้องรับผิด ตามกฎหมายอื่น อันเกิดจากการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์

มาตรา ๓๑ ให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขและประทับตรา เครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขลงบนภาพยนตร์ที่ผ่าน การตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเห็นสมควรอาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขออัดหรือบันทึก คำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต รวมทั้งประเภท ของภาพยนตร์ไว้บนภาพยนตร์และบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้นด้วยก็ได้

การกำหนดหมายเลข ลักษณะเครื่องหมายการอนุญาตและประเภทของ ภาพยนตร์ หรือคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตแล้วให้เป็นไป ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๒ ให้นายทะเบียนกลางเก็บสำเนาภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตตาม มาตรา ๒๕ ไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งชุด

ให้นายทะเบียนกลางส่งสำเนาภาพยนตร์ที่หมดความจำเป็นต้องใช้ในการ ตรวจสอบให้หอภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเก็บรักษาไว้

เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษา สำเนาภาพยนตร์จะจัดทำในรูปของวัสดุใดก็ได้

มาตรา ๓๓ ให้นำความในมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และ
มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาภาพยนตร์
โดยอนุโลม

มาตรา ๓๔ ห้ามผู้ใดส่งภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอก
ราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์
การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๕ การส่งภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับ
อนุญาตตามมาตรา ๓๔

- (๑) ภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตให้สร้างตามมาตรา ๒๐
- (๒) ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ
พิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ตามมาตรา ๒๕
- (๓) ภาพยนตร์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต
ตามมาตรา ๒๗

มาตรา ๓๖ การพิจารณาและอนุญาตตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๓ และ
มาตรา ๓๔ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์จะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน
สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่า
อนุญาต

มาตรา ๓๗ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับ
ประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับโรงภาพยนตร์แต่ละโรง ยกเว้นใบอนุญาต
ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตาม (๒) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔
ให้ใช้ได้ทั้งราชอาณาจักร

การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ
และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๘ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์
โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์
แต่ละแห่ง

การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ
เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๙ ผู้ที่จะขออนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (๒) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๓) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๔) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับ

เพศตามประมวลกฎหมายอาญา

(๕) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘

(๖) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ เว้นแต่

เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตและเวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๔๐ ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔๑ ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๔๒ ถ้าใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือบกพร่องในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งต่อนายทะเบียนและยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ทราบถึงกรณีดังกล่าว

การขอใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๔๓ ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จะต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ และมีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑

มาตรา ๔๔ ให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ แจ้างประเภทของภาพยนตร์
ที่นำออกฉายแต่ละเรื่องไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนในบริเวณโรงภาพยนตร์

ห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้ซึ่ง
มีอายุต่ำกว่าที่กำหนดตามมาตรา ๒๖ (๒) หรือ (๓) เข้าไปในโรงภาพยนตร์ในระหว่างที่ทำการ
ฉายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทนั้น ๆ

มาตรา ๔๕ ห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๔ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือ
จำหน่ายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๖ (๒) หรือ (๓) ให้แก่ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่
กำหนดไว้สำหรับภาพยนตร์ประเภทนั้น ๆ

มาตรา ๔๖ การฉายภาพยนตร์ในสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถดูได้ ต้องเป็น
ภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๖ (๑)

หมวด ๔

การประกอบกิจการวิทยุทัศน์

มาตรา ๔๗ วิทยุทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย
ในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณา
ภาพยนตร์และวิทยุทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๔๘ วิทยุทัศน์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต
ตามมาตรา ๔๗

(๑) วิทยุทัศน์ที่สร้างขึ้นเพื่ออยู่เป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทาง
ธุรกิจ

(๒) วิทยุทัศน์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงาน
อื่นของรัฐสร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น

(๓) วิทยุทัศน์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔๙ ห้ามผู้ใดส่งวิทยุทัศน์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไป
นอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิทยุทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕๐ การส่งวีดิทัศน์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๙

(๑) วีดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๔๗

(๒) วีดิทัศน์ที่รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๕๑ ให้นำความในมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๖ มาใช้บังคับแก่วีดิทัศน์โดยอนุโลม

มาตรา ๕๒ ให้นำความในมาตรา ๔๗ และมาตรา ๕๑ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาวีดิทัศน์โดยอนุโลม

มาตรา ๕๓ ห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับร้านวีดิทัศน์แต่ละแห่ง การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ที่ตั้งอยู่ในสถานบริการที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การออกกฎกระทรวงตามวรรคสามจะกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอาคารหรือสถานที่ตั้งของร้านวีดิทัศน์ด้วยก็ได้

มาตรา ๕๔ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๕ ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๔ ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๔ ด้วย

มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๔ ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้นำความในมาตรา ๕๐ วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับแก่การต่ออายุใบอนุญาตโดยอนุโลม

มาตรา ๕๗ ให้นำความในมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ มาใช้บังคับ
แก่การประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์และการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย
วิดิทัศน์โดยอนุโลม

มาตรา ๕๘ วิดิทัศน์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ จะมีไว้ใน
สถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จะต้องมึลักษณะ
เช่นเดียวกับวิดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๕๗ และมีการแสดง
เครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑ ซึ่งนำมาใช้บังคับโดยอนุโลม
ตามมาตรา ๕๑

มาตรา ๕๙ การประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์จะต้องกระทำในวัน เวลา และ
เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การออกกฎกระทรวงตาม
วรรคหนึ่งจะกำหนดเวลาในการเข้าใช้บริการของผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึง
ผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรสด้วยก็ได้

มาตรา ๖๐ ในกรณีที่มีการขออนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์และกิจการ
ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวิดิทัศน์ในสถานที่เดียวกัน จะต้องแยกพื้นที่
ในการให้บริการออกจากกัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๕

นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๖๑ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและ
พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ที่มีการสร้างภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ ร้านวิดิทัศน์ สถานที่
ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวิดิทัศน์ ในระหว่างเวลา
พระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบภาพยนตร์
วิดิทัศน์ ลือโฆษณา หรือการกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจ ค้น อายัด หรือยึดภาพยนตร์ วิดิทัศน์ หรือลือโฆษณาในกรณี
ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้
ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น

(๓) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๓
วรรคหนึ่ง

(๔) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ หรือวีดิทัศน์
ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง

(๕) สั่งให้หยุดการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์สื่อโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕
วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๔๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับ
โดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒

เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (๑) หรือทำการค้นตาม (๒) แล้ว
ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นก็ได้

การค้นตาม (๒) ต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเน้นซักถาม
จะเอาหมายค้นมาได้ หลักฐานดังกล่าวจะถูกยกย้าย ชุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนสภาพไป
จากเดิม ให้ดำเนินการค้น อาัยต์ หรือยึดหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้โดยไม่ต้อง
มีหมายค้นแต่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น

มาตรา ๖๒ ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ หรือสื่อโฆษณาที่ได้ยึดไว้ตามมาตรา ๖๑ (๒)
ถ้าไม่ปรากฏเจ้าของ หรือพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลไม่พิพากษาให้ริบ และ
ผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองมิได้ร้องขอรับคืนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยึด หรือวันที่
ทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือวันที่ศาลพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี ให้ตกเป็นของ
กระทรวงวัฒนธรรม

มาตรา ๖๓ ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุดการสร้าง
ภาพยนตร์ตามมาตรา ๖๑ (๓) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ผู้รับอนุญาตหรือ
ผู้สร้างภาพยนตร์ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสม
ภายในระยะเวลาที่กำหนด

ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เสนอต่อคณะกรรมการ
พิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เพื่อพิจารณาเพิกถอนการอนุญาตหรือห้ามสร้างภาพยนตร์
ดังกล่าวต่อไป

มาตรา ๖๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๖๑ นายทะเบียนและพนักงาน
เจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรี
ประกาศกำหนด

(๑๘)

มาตรา ๖๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็น
เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๖
การอุทธรณ์

มาตรา ๖๖ คำสั่งไม่อนุญาตตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔
มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒ คำสั่ง
เพิกถอนการอนุญาตหรือคำสั่งห้ามสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๖๓ ของคณะกรรมการพิจารณา
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่
ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ
อุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์
คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๖๗ คำสั่งไม่ออกใบอนุญาต คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต
คำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครอง คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของนายทะเบียน
ตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๙ วรรคสอง
มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ หรือมาตรา ๗๖ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายใน
สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ
อุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์
คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

หมวด ๗
บทกำหนดโทษ
ส่วนที่ ๑
โทษทางปกครอง

มาตรา ๖๘ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ฉายภาพยนตร์
ไทยน้อยกว่าสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๙ (๕) ต้องชำระค่าปรับทาง
ปกครองตามอัตราที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด ทั้งนี้ ไม่เกินสามแสนบาท

อัตราค่าปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนกลางจะกำหนดให้แตกต่างกันสำหรับแต่ละจังหวัดก็ได้

มาตรา ๖๙ ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ผู้ใดดำเนินกิจการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง หรือผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๗ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสม ภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดค่าปรับทางปกครองในอัตราไม่เกินสองหมื่นบาทต่อวัน ตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๗๐ ในกรณีที่ปรากฏภายหลังว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ หรือผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๗ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว

มาตรา ๗๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ ประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๙ หรือมาตรา ๖๐ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินครั้งละเก้าสิบวัน

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๙ หรือมาตรา ๖๐ อีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว

มาตรา ๗๒ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครองตามที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๗๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดถูกลงโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ และจงใจหรือเจตนากระทำความผิดที่ถูกลงโทษปรับทางปกครองซ้ำอีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว แล้วแต่กรณี

(๒๐)

มาตรา ๗๔ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษปรับทางปกครองตาม มาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการ ดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษปรับทางปกครองตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยคนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

ส่วนที่ ๒
โทษอาญา

มาตรา ๗๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๗๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง หรือนำภาพยนตร์ตาม มาตรา ๒๖ (๔) ออกเผยแพร่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคสอง มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๗๙ ผู้ใดนำผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีเข้าไปในโรงภาพยนตร์เพื่อดู ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๒) โดยมีได้เป็นผู้ปกครองของบุคคลดังกล่าว ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๘๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง หรือ ประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๑ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ มาตรา ๔๕ วรรคสอง มาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๕๔ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๘๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๖ หรือมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษ ปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

LIRT

มาตรา ๘๓ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง หรือ ประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับ ตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๔ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงาน เจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๖๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับ ไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๕ บรรดาความผิดตามส่วนนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้

ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวนจำพนักงานสอบสวน พบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจ เปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่ได้เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๘๖ ให้นำความในมาตรา ๗๔ มาใช้บังคับแก่กรณีที่นิติบุคคลต้องรับ โทษอาญาตามส่วนนี้โดยอนุโลม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๘๗ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้คณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็น รองประธานกรรมการคนหนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธาน กรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ทำหน้าที่คณะกรรมการเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน และ ให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๔๘ ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ให้คณะกรรมการทำหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

มาตรา ๔๙ ใบอนุญาตหรือการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุหรือถูกเพิกถอน

มาตรา ๕๐ บรรดาคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ หรือเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ยังมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอตกลงแล้ว ให้ถือว่าเป็นคำขอที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอตกลงแล้วตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ หรือเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอตกลงแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอตกลงแล้วให้อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ แล้วแต่กรณี ต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด

มาตรา ๕๑ ผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์หรือร้านวีดิทัศน์อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๕๒ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(๒๓)

การดำเนินการออกกฎหมาย ประกาศ หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการ
ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้
รัฐมนตรีรายงานเหตุผลต่อคณะรัฐมนตรี

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

(๒๔)

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์	ฉบับละ ๒๕,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๓) ใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๔) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๕) การอนุญาตให้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ	เรื่องละ ๕,๐๐๐ บาท
(๖) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์	นาทีละ ๕๐ บาท เศษของนาทีให้ปัดทิ้ง
(๗) การตรวจพิจารณาสื่อโฆษณา	เรื่องละ ๒๐๐ บาท
(๘) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๕๐ บาท
(๙) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๑๐) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท
(๑๑) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท
(๑๒) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท

ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกันโดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของโรงภาพยนตร์ ร้านวีดิทัศน์ หรือของสถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ก็ได้

**บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....**

บันทึกวิเคราะห์สรุป

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. .... ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งเทคโนโลยีได้มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบของหลายองค์กรและมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ดังนั้น เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งปรับปรุงระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรเดียวเพื่อลดความซ้ำซ้อนของการตรวจพิจารณา ประกอบกับกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่อยู่ภายใต้บังคับของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ....

โดยที่ปัจจุบันเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้พัฒนาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องทำให้การสร้างหรือจัดทำภาพยนตร์ไม่จำเป็นต้องบันทึกลงในฟิล์มภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ เท่านั้น แต่สามารถบันทึกไว้ในวัสดุอื่น เช่น วัสดุในรูปของเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ หรือวัสดุอื่น ซึ่งที่ผ่านมาได้มีการตราพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ เพื่อควบคุมภาพยนตร์ที่ถูกลงบันทึกบนวัสดุอื่นที่ไม่ใช่ฟิล์มภาพยนตร์ ทำให้การตรวจสอบและควบคุมภาพยนตร์ก่อนนำออกฉาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายมีความซ้ำซ้อนกัน ในร่างพระราชบัญญัตินี้จึงได้ยกเลิกพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช

๒๕๗๓ และพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยกำหนดนิยามของภาพยนตร์ เพื่อให้สามารถครอบคลุมถึงภาพยนตร์ตามความหมายที่เคยกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ และพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐^๑ และให้สอดคล้องกับทางปฏิบัติและการพัฒนาของเทคโนโลยี ซึ่งในปัจจุบันภาพยนตร์ที่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายทั้งสองฉบับแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

(๑) ภาพยนตร์ตามความหมายทั่ว ๆ ไปที่เข้าใจอยู่ในปัจจุบันที่มีลักษณะเป็นเรื่องราวและใช้ดูเพื่อความบันเทิง

(๒) ภาพเคลื่อนไหวที่มีลักษณะเป็นเรื่องราวในลักษณะที่เป็นเกมการเล่นหรือคาราโอเกะซึ่งผู้ดูจะเข้าไปมีส่วนร่วมในการใช้ไม่ว่าจะเป็นการเล่นเกมนหรือการร้องคาราโอเกะเพื่อประกอบภาพเคลื่อนไหวที่ปรากฏขึ้นจากการฉายหรือการถ่ายทอดวีดิทัศน์ดังกล่าว และโดยที่สภาพข้อเท็จจริงและวัตถุประสงค์ในการควบคุมต่างกัน คณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะที่ ๕) จึงแยกหลักเกณฑ์ในการควบคุมออกจากกัน โดยในส่วนที่ว่าด้วยภาพยนตร์ตามความหมายทั่วไปได้กำหนดนิยามไว้ว่า “ภาพยนตร์” หมายความว่า *วีดิทัศน์ที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียง ซึ่งสามารถนำมาฉายให้เป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง (motion picture)* เนื่องจากการสร้างภาพยนตร์จะต้องมีการบันทึกภาพหรือภาพและเสียงลงวีดิทัศน์ประเภทใดประเภทหนึ่งก่อนที่จะนำออกฉายให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหว และได้กำหนดนิยามสำหรับเรียกวีดิทัศน์ที่บันทึกเกมการเล่นและคาราโอเกะว่า “วีดิทัศน์” โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดนิยามไว้เป็นพิเศษให้หมายถึงวีดิทัศน์ที่มีการบันทึกภาพหรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะที่มีภาพประกอบ หรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๒.๒ องค์การกำกับดูแล

กำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อกำกับดูแลการประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แยกออกเป็น ๒ คณะ คือ

(๑) คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ มีหน้าที่เสนอนโยบายแผน และกำหนดยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อคณะรัฐมนตรี รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทของภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร

^๑ในปัจจุบันได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดให้วีดิทัศน์ดังต่อไปนี้เป็นเทปหรือวีดิทัศน์ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

- (๑) วีดิโอเกม (Video Games)
- (๒) เลเซอร์ดิส (Laser Disc)
- (๓) ดิจิตอลวีดิโอดีส (Digital Video Disc)
- (๔) วีดิโอซีดี (Video CD)
- (๕) ซีดีรอม (CD ROM)
- (๖) ฮาร์ดดิสก์ (Hard Disk) ที่บันทึกหรือถ่ายทอดเกมการเล่นทุกชนิด

LIRT

(๒) คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ มีหน้าที่ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร รวมทั้งอนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร และอนุญาตการส่งออกภาพยนตร์และวีดิทัศน์ไปนอกราชอาณาจักร ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่รัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ โดยที่คณะกรรมการชุดนี้เป็นองค์กรหลักในการตรวจพิจารณาและอนุญาตภาพยนตร์และวีดิทัศน์ก่อนนำออกเผยแพร่ จึงได้กำหนดองค์ประกอบให้มีขนาดเล็กเพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติหน้าที่โดยกำหนดให้มีจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคน และกำหนดให้สามารถตั้งได้หลายชุด เพื่อให้สามารถรองรับปริมาณของภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่มีการเสนอให้ตรวจพิจารณา

๒.๓ หน่วยงานธุรการของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

(๑) สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติซึ่งมีหน้าที่กำหนดนโยบายและส่งเสริมกิจการภาพยนตร์

(๒) สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร และส่งออกนอกราชอาณาจักร

(๓) สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ในการพิจารณาอนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร

๒.๔ การประกอบกิจการภาพยนตร์

(๑) การสร้างภาพยนตร์

โดยที่ปัจจุบันการสร้างภาพยนตร์ไทย (ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดงภาพยนตร์และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย) ไม่ต้องขออนุญาตก่อนดำเนินการสร้าง ส่วนการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรจะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยตามระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ว่าด้วยการขออนุญาตถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ และผู้สร้างภาพยนตร์ต้องขออนุญาตการเข้าไปใช้สถานที่ในการสร้างภาพยนตร์กับหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลสถานที่นั้น ๆ และหากก่อให้เกิดความเสียหายก็จะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงหรือชดเชยค่าเสียหายตามที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงได้กำหนดหลักการให้สอดคล้องกับระบบในปัจจุบันคือ กำหนดให้เฉพาะการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ที่ใช้สร้างภาพยนตร์ และกรณีการสร้างภาพยนตร์มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือสาธารณสมบัติของ

แผ่นดิน ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการปรับปรุงสิ่งดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้

อย่างไรก็ตาม ในการสร้างภาพยนตร์ทั้งภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศ ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ในลักษณะที่ไม่เป็นการบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติ หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หากมีการฝ่าฝืนก็จะต้องรับโทษตามที่กำหนดไว้ และเพื่อให้ผู้สร้างภาพยนตร์ลดความเสี่ยงในการลงทุน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงได้กำหนดให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีสิทธิขอให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์ก่อนจะดำเนินการสร้างได้

(๒) การนำภาพยนตร์ออกเผยแพร่

กำหนดให้ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องผ่านการตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ ยกเว้นภาพยนตร์ดังต่อไปนี้

(ก) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

(ข) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์

ในทางธุรกิจ

(ค) ภาพยนตร์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐทำขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น

(ง) ภาพยนตร์ที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์ระหว่างประเทศเพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ตามที่คณะกรรมการกำหนด

(จ) ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์และผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว ทั้งนี้ เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการตรวจพิจารณา เนื่องจากภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายทางโทรทัศน์อยู่ภายใต้การควบคุมขององค์กรตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว

อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่จะนำภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ออกฉายทางสื่อประเภทอื่น หรือนำออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ภาพยนตร์ดังกล่าวต้องผ่านการตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์

(๓) ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เปลี่ยนระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์จากเดิมที่ใช้ระบบ censor ซึ่งภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาจะมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้ดูทุกเพศทุกวัย เป็นระบบ rating คือ การตรวจพิจารณาโดยกำหนดประเภทของภาพยนตร์ให้เหมาะสมกับอายุของผู้ดูภาพยนตร์ และกำหนดมาตรการป้องกันมิให้มีการฉาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด โดยกำหนดให้เจ้าของโรงภาพยนตร์แจ้งประเภทของภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายในแต่ละเรื่องไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนในบริเวณโรงภาพยนตร์และห้ามยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่

กฎหมายกำหนดเข้าไปในโรงภาพยนตร์ในระหว่างที่ทำการฉายภาพยนตร์ประเภทนั้น ๆ และกำหนดห้ามร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ให้แก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งกำหนดเวลาในการนำภาพยนตร์บางประเภทออกฉายทางโทรทัศน์ โดยให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติเป็นผู้พิจารณากำหนด

(๔) การส่งออกภาพยนตร์

กำหนดให้การส่งออกภาพยนตร์ไปนอกราชอาณาจักรต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ยกเว้นภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือภาพยนตร์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาตามที่กล่าวไว้ใน (๒) และภาพยนตร์ต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้สร้างในราชอาณาจักร เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการตรวจพิจารณา และดึงดูดผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศให้มาถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย และเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย จึงกำหนดให้การส่งออกภาพยนตร์ไปต่างประเทศไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมในการอนุญาตให้ส่งออกภาพยนตร์

(๕) การประกอบกิจการโรงภาพยนตร์

ตามระบบกฎหมายปัจจุบันการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ ผู้ประกอบกิจการไม่ต้องขออนุญาตในการประกอบกิจการฉายภาพยนตร์ แต่ต้องมีใบอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการโรงมหรสพตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารซึ่งใบอนุญาตดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมดูแลในเรื่องความมั่นคงปลอดภัยของตัวอาคาร แต่เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เปลี่ยนหลักการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เป็นระบบ rating ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วใน (๓) จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดให้การประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ซึ่งหมายถึงสถานที่ฉายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ทั้งนี้ เพื่อควบคุมการฉายภาพยนตร์ของโรงภาพยนตร์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของภาพยนตร์ในแต่ละประเภทที่กฎหมายกำหนดไว้

ในการนี้ได้กำหนดบทเฉพาะกาลให้ผู้ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ อยู่แล้วมายื่นขออนุญาตต่อนายทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยเมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตจากนายทะเบียน

(๖) การประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์

กำหนดให้ผู้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ซึ่งเป็นไปตามหลักการเดิมที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ อย่างไรก็ตาม ได้ลดขั้นตอนและความซ้ำซ้อนในการขอใบอนุญาตจากเดิมที่เคยกำหนดให้ต้องมีใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ และใบอนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เป็นให้มีใบอนุญาตประกอบกิจการให้

เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์เพียงฉบับเดียว เนื่องจากการฉายภาพยนตร์ในสถานที่ดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์

(๗) อายุใบอนุญาต

ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดอายุใบอนุญาตในการประกอบกิจการทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นโรงภาพยนตร์ ร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ร้านวิดีโอ รวมทั้งร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวิดีโอเทป ทั้งนี้ เพื่อลดภาระให้แก่ผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ของรัฐในการดำเนินการยื่นคำขออนุญาตและการพิจารณาต่ออายุใบอนุญาต รวมทั้งกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้ต่ำลงเพื่อจูงใจให้ผู้ประกอบการเข้ามาอยู่ในระบบให้มากขึ้น

๒.๕ การส่งเสริมและพัฒนาภาพยนตร์ไทย

(๑) การกำหนดสัดส่วนของภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์

โดยที่ปัจจุบันอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของไทยไม่สามารถแข่งขันกับภาพยนตร์ของต่างประเทศได้ ทั้งในด้านของเงินทุนและเทคนิคการถ่ายทำ ดังนั้น เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ของชาติและวัฒนธรรมไทย ตลอดจนส่งเสริมให้ภาพยนตร์ไทยสามารถแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศได้ จึงกำหนดให้คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติสามารถกำหนดสัดส่วนของภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ โดยกำหนดให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติที่จะกำหนดให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและปริมาณการสร้างภาพยนตร์ไทยในแต่ละช่วง ซึ่งมาตรการดังกล่าวเป็นเครื่องมือที่สามารถส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของไทยซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงเอกลักษณ์และศิลปวัฒนธรรมของไทย ซึ่งในประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ประเทศฝรั่งเศสก็นำมาตรการดังกล่าวมาใช้เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองภาพยนตร์ของประเทศฝรั่งเศส ประกอบกับในความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (GATT ๑๙๔๗) ก็ได้มีบทบัญญัติพิเศษเกี่ยวกับฟิล์มภาพยนตร์โดยยกเว้นให้ประเทศภาคีสามารถออกข้อกำหนดโควตาการฉายภาพยนตร์โดยระบุสัดส่วนของภาพยนตร์ซึ่งมีแหล่งกำเนิดจากชาติของตนที่จะนำออกฉายได้

(๒) การส่งเสริมภาพยนตร์ในด้านอื่น ๆ

ได้กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติที่จะเสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อให้แต่ละหน่วยงานดำเนินการส่งเสริมหรือดำเนินการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับนโยบาย แผน หรือยุทธศาสตร์ที่คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติเสนอ

๒.๖ การประกอบกิจการวีดิทัศน์

หลักเกณฑ์ในการควบคุมการประกอบกิจการวีดิทัศน์ส่วนใหญ่จะอนุโลมหลักเกณฑ์ที่ใช้กับการประกอบกิจการภาพยนตร์มาใช้ ยกเว้นในเรื่องดังต่อไปนี้ที่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ให้แตกต่างกันเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะและวัตถุประสงค์ในการควบคุม คือ

(๑) การสร้างวีดิทัศน์

ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้กำหนดให้ต้องขออนุญาตในการสร้าง รวมทั้งไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสร้างไว้ เนื่องจากการสร้างวีดิทัศน์มีผลกระทบน้อยกว่าการสร้างภาพยนตร์

(๒) ระบบการตรวจพิจารณา

โดยที่ลักษณะการใช้หรือดูวีดิทัศน์แตกต่างจากการดูภาพยนตร์ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น หากใช้ระบบการตรวจพิจารณาโดยใช้ระบบ rating เช่นเดียวกับภาพยนตร์ จะมีปัญหาสำหรับประเภทที่ผู้มียุติกว่าสิบห้าปีต้องดูร่วมกับผู้ปกครอง และประเภทที่ห้ามผู้มียุติกว่าสิบแปดปีดู เนื่องจากโดยสภาพทางข้อเท็จจริงผู้ปกครองมักจะปล่อยให้เด็กเล่นเกมกันเองโดยไม่ได้เข้าไปเล่นด้วย นอกจากนั้นในร้านวีดิโอเกมที่เปิดอยู่ในปัจจุบันในแต่ละเครื่องมีเกมอยู่หลายประเภท จึงเป็นการยากในการควบคุมให้ร้านดังกล่าวให้บริการตามประเภทและอายุผู้เข้าไปเล่น ประกอบกับวัตถุประสงค์ในการควบคุมวัสดุดังกล่าวก็เพื่อป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนหมกมุ่นและใช้เวลาไปกับการเล่นเกม หรือเข้าไปร้องคาราโอเกะ (ปัจจุบันมีเปิดตามห้างสรรพสินค้าโดยมีลักษณะเป็นห้องเล็ก ๆ เพื่อให้ลูกค้าเข้าไปร้องเพลงโดยจะมีคะแนนให้ด้วย) จึงกำหนดให้การตรวจพิจารณาวีดิทัศน์ใช้ระบบ censor กล่าวคือ วีดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาจะมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้ดูทุกเพศทุกวัยโดยไม่ได้กำหนดประเภทอย่างเช่นการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

(๓) ร้านวีดิทัศน์ หมายถึงสถานที่ที่จัดให้มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์ ซึ่งกิจการประเภทนี้ได้แก่ร้านวีดิโอเกม และร้านคาราโอเกะในปัจจุบัน และโดยที่การประกอบกิจการร้านคาราโอเกะในปัจจุบันส่วนใหญ่จะอยู่ภายในสถานบริการ ซึ่งต้องขออนุญาตและมีการควบคุมการประกอบกิจการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการอยู่แล้ว จึงกำหนดยกเว้นให้ร้านวีดิทัศน์ที่ตั้งอยู่ในสถานบริการที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการไม่ต้องขอใบอนุญาตตามกฎหมายฉบับนี้ เพื่อลดความซ้ำซ้อนของกฎหมาย และโดยที่ผ่านมารัฐบาลมีนโยบายจะควบคุมการเข้าไปใช้บริการของเด็กและเยาวชนในสถานที่ดังกล่าว จึงได้กำหนดให้คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติสามารถกำหนดเวลาในการเข้าใช้บริการของผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีได้ด้วย

(๔) ร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ ซึ่งตามกฎหมายปัจจุบันต้องได้รับใบอนุญาตในลักษณะที่เป็นสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ จึงได้บัญญัติให้การประกอบกิจการประเภทนี้ต้องได้รับใบอนุญาตตามเดิม และโดยที่ลักษณะการประกอบกิจการร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ในปัจจุบันจะให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายทั้งภาพยนตร์และวีดิทัศน์จึงได้กำหนดให้ถือว่าผู้ได้รับใบอนุญาตให้

ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ด้วย

โดยที่การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์และกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์อาจจะเป็นสถานที่เดียวกัน แต่การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ มีการกำหนดหลักเกณฑ์พิเศษในเรื่องเวลาการเข้าใช้บริการ จึงได้กำหนดให้สถานที่ดังกล่าว ต้องแยกพื้นที่ในการให้บริการออกจากกันด้วยเพื่อประโยชน์ในการควบคุมและบังคับใช้กฎหมาย

๒.๗ การอุทธรณ์

กำหนดให้ผู้ซึ่งได้รับคำสั่งเกี่ยวกับการไม่ออกใบอนุญาต ไม่ต่ออายุใบอนุญาต คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต รวมทั้งคำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครองของ นายทะเบียน หรือคำสั่งไม่อนุญาตของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติได้

๒.๘ บทกำหนดโทษ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้แยกบทกำหนดโทษทางปกครองและโทษทางอาญาออกจากกัน โดยกำหนดให้การกระทำความผิดเล็กน้อยและไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนต้องรับโทษทางปกครอง ส่วนการกระทำความผิดที่รุนแรงและกระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนต้องรับโทษทางอาญา โดยการกำหนดโทษทางอาญาได้ใช้โทษปรับทางอาญาเป็นหลัก

๒.๙ อัตราค่าธรรมเนียม

กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน

พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓

พระราชบัญญัติ

ภาพยนตร์

พุทธศักราช ๒๕๗๓

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรควบคุมการทำและฉายภาพยนตร์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาพยนตร์พุทธศักราช ๒๕๗๓”

มาตรา ๒^๑ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓^๒ ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้ที่มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า फिल्म ไม่ว่าจะเป็ชนิดเนกาติฟ (Negative) หรือโพสิติฟ (Positive) ซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียง เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ หรือข้อความอันจักถ่ายทอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงได้ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์ หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกันและให้หมายความตลอดถึงฟิล์มซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือทำด้วยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏสี เพื่ออัดลงในฟิล์มชนิดที่กล่าวข้างต้นด้วย

“ทำภาพยนตร์” หมายความว่า การถ่ายอัด หรือทำด้วยวิธีใด เพื่อให้เป็นภาพยนตร์ จะทำเสร็จแล้วหรือยังไม่เสร็จก็ตาม

“ฉาย” หมายความว่า การถ่ายทอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงจากภาพยนตร์ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

“ประกาศ” หมายความว่า สิ่งที่น่าออกโฆษณา ไม่ว่าจะม็ลักษณะเป็นภาพหรือรูปถ่ายหรือตัวหนังสือ และให้หมายความตลอดถึงการนำสิ่งนั้น ๆ ออกโฆษณาด้วย

“สถานที่มหรสพ” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ซึ่งฉายภาพยนตร์ให้คนดูหรือฟังไม่ว่าโดยเก็บเงินหรือไม่เก็บ โดยเชิญ หรือไม่เชิญก็ตาม

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗/-/หน้า ๑๔๔/๒๑ กันยายน ๒๕๗๓

^๒ มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๗๔

มาตรา ๔ ห้ามมิให้ทำหรือฉายหรือแสดง ณ สถานที่มหรสพซึ่งภาพยนตร์ หรือประกาศอบด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี ถึงแม้เพียงว่าการทำ การฉาย หรือการแสดงผลภาพยนตร์ หรือประกาศนั้น ๆ น่าจะมีผลเช่นนั้น ท่านก็ห้ามดุจกัน

ภาพยนตร์หรือประกาศที่ทำในพระราชอาณาจักร ถ้ามีลักษณะหรืออาจมีผลเช่น ที่ว่านี้ไซ้ ท่านห้ามมิให้นำหรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักร

มาตรา ๕ ภายในบังคับมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ นอกจากที่ได้รับ ใบอนุญาตก่อนแล้ว ห้ามมิให้

- (๑) ฉายภาพยนตร์ ณ สถานที่มหรสพ
- (๒) นำหรือส่งภาพยนตร์ซึ่งทำในพระราชอาณาจักรออกนอกพระราชอาณาจักร
- (๓)^{*} ประกาศด้วยภาพหรือรูปถ่ายแสดงเรื่องของภาพยนตร์หรืออื่น ๆ อันอยู่ใน วงการของการจัดฉายภาพยนตร์นั้น โดยฉายหรือติดประกาศนั้น ๆ ไว้ในที่เปิดเผยหรือแจก หรือ เสนอแจก หรือสำแดงด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม

มาตรา ๖^{*} เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีกรมตำรวจ^{*}มี อำนาจตั้งนายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณา และสภาพิจารณาภาพยนตร์

สภาพิจารณาภาพยนตร์นั้น ให้มีเจ้าพนักงานกรมตำรวจ^{*}และบุคคลอื่นใดซึ่ง อธิบดีกรมตำรวจ^{*}เห็นสมควรและแต่งตั้งเป็นกรรมการ

องค์ประชุมของสภาพิจารณาภาพยนตร์ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกรมตำรวจ^{*}จะ กำหนด

มาตรา ๗ เมื่อนายตรวจเห็นว่าภาพยนตร์ใดมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติ มาตรา ๔ ให้มีอำนาจ

- (๑) ห้ามมิให้ทำภาพยนตร์นั้นต่อไป
- (๒) ยึดภาพยนตร์ที่ทำเสร็จแล้วหรือที่ยังไม่เสร็จ และส่งภาพยนตร์นั้น ๆ แก่เจ้า พนักงานผู้พิจารณาขอให้พิจารณา

มาตรา ๘^{*} ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณา พิจารณาภาพยนตร์และประกาศซึ่งกล่าว ในมาตรา ๔ และ ๗ ตามลำดับวันที่ขอมาและต้องให้คำวินิจฉัยภายในกำหนดสามวัน นับแต่วันที่ ได้รับคำขอ

^{*} มาตรา ๔ (๓) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๗๙

^{*} มาตรา ๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๑๕

^{*} มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๑๕

ถ้ามีพฤติการณ์พิเศษ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะพิจารณาและให้คำวินิจฉัยภายใน
สามวันที่กล่าวแล้วไม่ได้ ให้มีอำนาจยืดเวลาออกไปอีกได้ไม่เกินสิบห้าวัน และให้รายงานการ
ยืดเวลาต่ออธิบดีกรมตำรวจ*ทันที

มาตรา ๙^๖ การพิจารณาตามความในมาตรา ๘ นั้น ให้เจ้าพนักงานพิจารณาใน
สถานที่ของผู้ขอใบอนุญาต หรือในสถานที่ซึ่งทางราชการจัดไว้ แล้วแต่เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะ
เห็นสมควร

เวลาพิจารณา ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปในสถานที่นั้น เว้นแต่ตัวเจ้าพนักงาน ผู้ช่วยเจ้า
พนักงานผู้ซึ่งเจ้าพนักงานเชิญมาช่วยพิจารณา ผู้ขอใบอนุญาต และคนรับใช้ของผู้ขอใบอนุญาต

มาตรา ๑๐ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณามีอำนาจ

(๑) สั่งคืนภาพยนตร์ที่นายตรวจยึดไว้ให้แก่ผู้ทำ หรือออกใบอนุญาตให้ตามที่
ขอไว้ เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์ หรือประกาศนั้นไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ ในกรณี
เช่นนี้ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาประทับตราไว้ที่ภาพยนตร์หรือที่ประกาศนั้นเป็นสำคัญ

ถ้าปรากฏว่าดวงตราทุกดวงซึ่งประทับไว้บนฟิล์มภาพยนตร์ม้วนใดชำรุด
หรือลบลือน ให้นำฟิล์มม้วนนั้นไปให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ประทับดวงตราเสียใหม่
ก่อนนำออกฉาย"

(๒) สั่งยึดตามคำสั่งของนายตรวจที่ให้ยึดภาพยนตร์นั้น หรือยกคำร้องขอ
ใบอนุญาตเสีย เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์หรือประกาศนั้นมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ ถ้า
เจ้าพนักงานผู้พิจารณาเห็นว่าภาพยนตร์บางตอนมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ และตอน
นั้น ๆ ได้ถูกลบหรือตัดออกตามคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้พิจารณาแล้วไซ้ ท่านให้ถือว่าภาพยนตร์
นั้นไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔

ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาเห็นว่าภาพยนตร์บางตอนมีลักษณะฝ่าฝืนต่อ
บทบัญญัติมาตรา ๔ และตอนนั้น ๆ ได้ถูกลบหรือตัดออกตามคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้พิจารณา
แล้วไซ้ ท่านให้ถือว่าภาพยนตร์นั้นไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔

มาตรา ๑๑ ในกรณีต่อไปนี้ ท่านว่าอุทธรณ์ไปยังสภาพิจารณาภาพยนตร์ได้

(๑) เมื่อนายตรวจสั่งห้ามมิให้ดำเนินการทำภาพยนตร์ใดต่อไป

(๒) เมื่อนายตรวจยึดภาพยนตร์ไว้ และเจ้าพนักงานผู้พิจารณาสั่งยึดตามคำสั่ง
ของนายตรวจ

(๓) เมื่อพนักงานผู้พิจารณายกคำขอใบอนุญาตเพื่อฉายภาพยนตร์ หรือเพื่อนำ
หรือส่งภาพยนตร์ออกนอกพระราชอาณาจักร หรือเพื่อสำแดงหรือแจกประกาศด้วยภาพหรือรูป
ถ่าย

^๖ มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน
พุทธศักราช ๒๕๑๕

^๗ มาตรา ๑๐ (๑) วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๗๙

มาตรา ๑๒ ให้สภาพิจารณาทนายบัตร มีอำนาจ

(๑) สั่งคืนทนายบัตรที่นายตรวจยึดไว้ให้แก่ผู้ทำ หรืออนุญาตให้ผู้ทำทนายบัตรทำต่อไป หรือสั่งเจ้าพนักงานผู้พิจารณาให้ออกใบอนุญาตตามที่ขอไว้ เมื่อเห็นว่าทนายบัตรหรือประกาศนั้น ไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบัญญัติมาตรา ๔

(๒) สั่งยืนตามคำสั่งของนายตรวจที่ยึดทนายบัตรหรือให้หยุดการทำทนายบัตร หรือสั่งยืนตามคำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานผู้พิจารณาที่ยกคำขอใบอนุญาต และสั่งให้ยึดทนายบัตรหรือประกาศที่มีคำร้องขอใบอนุญาตนั้นหรือสั่งให้ส่งกลับออกไป เมื่อเห็นว่าทนายบัตรหรือประกาศนั้นมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบัญญัติมาตรา ๔

ท่านให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๐ วรรคสุดท้ายบังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๓ คำวินิจฉัยของสภาพิจารณาทนายบัตรนั้นให้ถือว่าเด็ดขาดถึงที่สุด เว้นแต่คำวินิจฉัยให้ยึดทนายบัตรที่ทำในพระราชอาณาจักรนั้น ท่านว่าผู้ทำหรือผู้ขอใบอนุญาตมีสิทธินำคดีสู่ศาลหลวงได้ภายในหกเดือน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของสภาเป็นต้นไป ถ้าไม่นำคดีสู่ศาลภายในกำหนดไซ้ ท่านให้ทำลายทนายบัตรนั้นเสีย

มาตรา ๑๔ การเก็บรักษาหรือฉายทนายบัตรตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่นั้นท่านว่าอยู่ในความเสี่ยงภัยของเจ้าของหรือผู้ขอใบอนุญาต และให้เจ้าของหรือผู้ขอใบอนุญาตออกค่าใช้จ่ายด้วย

ถ้าเกิดความเสียหายขึ้นแก่ทนายบัตร ท่านว่าเจ้าหน้าที่หรือรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่มีความรับผิดชอบ เว้นแต่เจ้าหน้าที่หรือพนักงานของเจ้าหน้าที่จะได้จงใจทำให้เกิดการเสียหายนั้นขึ้น

มาตรา ๑๕ การออกใบอนุญาตให้ั้น ท่านว่าไม่ปลดเปลื้องผู้ถือใบอนุญาตให้พ้นจากความผิดในทางแพ่งหรือทางอาญา อันเกิดจากการฉายทนายบัตรนอกจากใน ส่วนความผิดที่กล่าวไว้ในมาตรา ๔

มาตรา ๑๖ อธิบดีกรมตำรวจ*มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้ตามแต่จะเห็นควร

มาตรา ๑๗ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ไปตรวจใบอนุญาตให้ฉายทนายบัตรถ้าและไม่มีใบอนุญาตให้ตรวจในขณะนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งหยุดการฉายต่อไปได้

มาตรา ๑๘ เพื่อรักษาการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าเจ้าพนักงานปกครองท้องที่ตั้งแต่ชั้นนายอำเภอขึ้นไป นายตำรวจตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป

* มาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๑๕

นายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณา และกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ มีสิทธิเข้าไปในสถานที่
มหรสพซึ่งกำลังฉายภาพยนตร์ได้โดยไม่ต้องเสียเงิน

มาตรา ๑๙ ในกรณีต่อไปนี้ ท่านว่าไม่ต้องมีใบอนุญาต

(๑) กรมใดในรัฐบาลฉายภาพยนตร์เพื่อการศึกษา หรือสาธารณประโยชน์อย่าง
อื่น หรือกรมใดในรัฐบาลส่งภาพยนตร์ซึ่งทำในพระราชอาณาจักรออกนอกพระราชอาณาจักร

(๒) ฉายให้ญาติมิตรดูเป็นการส่วนตัว หรือภายในสมาคมหรือสโมสร ซึ่ง
ภาพยนตร์อันได้ทำขึ้นมิได้หวังผลในทางค้า หรือนำหรือส่งภาพยนตร์ที่ทำในพระราชอาณาจักร
อันมีลักษณะเช่นว่านี้ออกนอกพระราชอาณาจักร

ในกรณีที่กล่าวในอนุมาตรา ๒ นี้ ถ้าปรากฏว่าภาพยนตร์นั้นมีลักษณะฝ่าฝืนต่อ
บทบัญญัติมาตรา ๔ นายตรวจมีอำนาจยึดภาพยนตร์นั้นได้ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติ
นี้

มาตรา ๒๐ ภายในบังคับมาตรา ๒๑ และ ๒๒ ผู้ใดบังอาจทำ ฉาย นำ หรือ
ส่งออกนอกพระราชอาณาจักรซึ่งภาพยนตร์ หรือสำแดง ประกาศ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อบทแห่ง
พระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๒๑ ผู้ใดทำการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้บังอาจฉาย หรือนำ
หรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักรซึ่งภาพยนตร์ หรือสำแดงประกาศอันได้ขอใบอนุญาตแล้ว และ
เจ้าพนักงานไม่ยอมออกใบอนุญาตให้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน
ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒ ผู้ใดทำการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้บังอาจขัดคำสั่งอัน
ชอบด้วยกฎหมายที่นายตรวจได้สั่งโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดี กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต
และการประทับตราและว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้
กฎเสนาบดีนี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๓ เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาล
ปัจจุบัน

LIRT

พระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๗๕

ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ

มาตรา ๖ ผู้ใดฉาย หรือสั่งให้ผู้อื่นฉายฟิล์มภาพยนตร์โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติ
มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินร้อยบาท

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้

ภคินี/แก้ไข

๒๕/๒/๒๕๕๕

A+B(C)

พชร/พรพิมล จัดทำ

๐๕/๐๓/๕๖

ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕^{๐๐}

ข้อ ๑ ให้นายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณา และสภาพิจารณาภาพยนตร์ ตาม
พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พระพุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งดำรงตำแหน่งหรือมีอยู่ในวันประกาศของ
คณะปฏิวัติฉบับนี้ใช้บังคับพ้นจากตำแหน่ง

ข้อ ๕ ในระหว่างที่ยังมิได้แต่งตั้งนายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณา หรือสภา
พิจารณาภาพยนตร์ ตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พระพุทธศักราช
๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๒ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ ให้นายตรวจ เจ้าพนักงาน
ผู้พิจารณา หรือสภาพิจารณาภาพยนตร์แล้วแต่กรณี ซึ่งมีอยู่ในวันที่ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้
ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน

ข้อ ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามประกาศของคณะ
ปฏิวัติฉบับนี้

ข้อ ๗ ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมายเหตุ:- โดยที่ปรากฏว่า ขณะนี้ได้มีการฉายภาพยนตร์ที่บางเรื่องการแสดงเป็นการชักชวน
หรือส่งเสริมให้มีการละเมิดศีลธรรมและบางเรื่องก็เป็นการจงใจหรือแคะวิธีการกระทำผิดอาญา

^{๐๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓/-/หน้า ๖๗๐/๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๗๕

^{๐๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๙/ตอนที่ ๑๓๖/ฉบับพิเศษ ๘/๑๓ กันยายน ๒๕๑๕

แสดงให้เห็นว่าการควบคุมการทำและการฉายภาพยนตร์ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พระพุทธศักราช ๒๕๗๓ ในบัดนี้ไม่ได้ผลเท่าที่ควร เป็นการจำเป็นต้องให้กรมตำรวจ*เข้ารับผิดชอบดำเนินการจนกว่าจะได้มีการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์

*พระราชกฤษฎีกาโอนกรมตำรวจกระทรวงมหาดไทยไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑^{๑๑}

มาตรา ๘ บทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติท้องถิ่น ประกาศ หรือคำสั่งใดที่อ้างถึงกรมตำรวจ อธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจหรือตำแหน่งอื่นของข้าราชการตำรวจของกรมตำรวจ ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติท้องถิ่น ประกาศ หรือคำสั่งนั้นอ้างถึงสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือตำแหน่งอื่นของราชการตำรวจของสำนักงานตำรวจแห่งชาตินั้น แล้วแต่กรณี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกานี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรโอนกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นส่วนราชการมีฐานะเป็นกรมไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง และมีอำนาจหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงภายในส่วนที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมการตระเวนชายแดน การรักษาความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของประชาชน และอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและให้อยู่ในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรี และโดยที่มาตรา ๒๓๐ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้การโอนกรมที่มีผลเป็นการจัดตั้งกรมขึ้นใหม่ โดยไม่มีการกำหนดตำแหน่งหรืออัตราของข้าราชการหรือลูกจ้างเพิ่มขึ้น ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

วชิระ/ปรับปรุง

๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์

พ.ศ. ๒๕๓๐

พระราชบัญญัติ
ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์
พ.ศ. ๒๕๓๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๐
เป็นปีที่ ๔๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่มาตรา ๑๐ ให้มีผลใช้บังคับในวันที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา แต่ต้องไม่เกินกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับอื่นใด ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้
“เทปหรือวัสดุโทรทัศน์” หมายความว่า

(๑) วัสดุที่เคลือบด้วยสารแม่เหล็กหรือสารอื่นใดซึ่งได้บันทึกภาพหรือถ่ายทอดภาพโดยการเปลี่ยนสัญญาณเป็นกระแสไฟฟ้า หรือ

(๒) วัสดุอย่างอื่นใดซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ ให้เป็นเรื่องเหตุการณ์ รูป ข้อความ หรือเกมการเล่น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

โดยวัสดุดังกล่าวสามารถจัดถ่ายทอดออกเป็นภาพหรือเสียง หรือทั้งภาพและเสียงได้ในลักษณะต่อเนื่องกันไปด้วยเครื่องเทปโทรทัศน์หรือเครื่องถ่ายทอดวัสดุโทรทัศน์ เครื่องฉายภาพ หรือเครื่องกลไกอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

“สถานที่ให้บริการเทปหรือวีสดูโทรทัศน์” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ รวมทั้งสถานที่ภายในอาคารหรือยานพาหนะซึ่ง

(๑) จัดฉายหรือให้บริการโดยแสดงภาพและหรือเสียงด้วยเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ โดยการเก็บค่าดูหรือโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของการให้บริการในกิจการของผู้จัดฉายหรือผู้ให้บริการ ในสถานที่นั้นหรือในยานพาหนะนั้น หรือโดยการได้รับประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่น เช่น การคิดค่าบริการในรูปของค่าธรรมเนียมสมาชิก หรือค่าบริการ หรือ

(๒) ให้บริการเทปหรือวีสดูโทรทัศน์โดยการจัดส่งไปทางสายหรือทางวิธีการอื่นใดที่ให้มีผลในลักษณะเดียวกันไปยังผู้รับบริการหลายรายที่อยู่ภายในอาคารเดียวกันหรือในบริเวณเดียวกัน เช่น อาคารชุด โรงแรม โรงพยาบาล ทั้งนี้ เท่าที่มีได้อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

“หมายเลขรหัส” หมายความว่า หมายเลขรหัสที่เจ้าพนักงานผู้ตรวจกำหนดสำหรับเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ที่ได้ผ่านการพิจารณาและให้ความเห็นชอบแล้ว และให้หมายความรวมถึงหมายเลขรหัสของจังหวัดในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ต้องมีหมายเลขรหัสของจังหวัดด้วย

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัดแล้วแต่กรณี ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานผู้ตรวจ” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นผู้ตรวจพิจารณาเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) เทปหรือวีสดูโทรทัศน์ของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นการเผยแพร่หรือส่งเสริมกิจการและการดำเนินงานของส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจนั้น

(๒) เทปหรือวีสดูโทรทัศน์ที่มีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้ประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการในรูปของค่าธรรมเนียมสมาชิกหรือด้วยวิธีการอื่นใด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ทั้งนี้ นอกจากกรณีที่ได้รับยกเว้นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่อนุญาต ผู้ขออนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อรัฐมนตรีได้ตามมาตรา ๒๙ ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำสั่งของนายทะเบียน

LIRT

มาตรา ๗ ผู้ที่จะขออนุญาตดำเนินกิจการตามมาตรา ๖ ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (๒) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๓) เป็นผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นที่เชื่อถือโดยแสดงหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาของนายทะเบียนตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา ๘ วรรคสอง
- (๔) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต กรรมการ ผู้จัดการหรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๘ การขออนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา ๖ สำหรับในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนกลาง สำหรับจังหวัดอื่น ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนประจำจังหวัด

การขออนุญาต การอนุญาต และแบบใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาอนุญาต กฎกระทรวงดังกล่าวจะกำหนดให้ผู้ขออนุญาตต้องมีหนังสือรับรองจากบุคคลที่มีคุณสมบัติเป็นที่เชื่อถือได้ตามที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง และหรือจะกำหนดให้แสดงหลักฐานการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเพื่อประกอบการพิจารณาของนายทะเบียนก็ได้

ในการอนุญาต นายทะเบียนจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ตามที่เห็นสมควร เพื่อให้ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติก็ได้

เพื่อประโยชน์แก่การดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนกลางเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัดสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร

มาตรา ๙ ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ให้ใช้ได้สองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

ถ้าผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต จะต้องยื่นคำขอเสียก่อน ใบอนุญาตสิ้นอายุและเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้วจะประกอบกิจการต่อไปก็ได้จนกว่านายทะเบียนจะไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ เทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนได้ จะต้องเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ภาพและเสียงของเรื่องได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามมาตรา ๑๑ หรือ

มาตรา ๑๔ หรือต้องเป็นเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ที่มีผู้รับรองสำเนาตามมาตรา ๑๗ แล้วเท่านั้น และเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวจะต้องมีการแสดงตรา หมายเลขรหัส และรายละเอียดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๑ การตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบในเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ หรือบุคคลอื่นใดซึ่งประสงค์จะให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจทำการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบในเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ของตน ยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามหลักเกณฑ์หรือวิธีการและส่งมอบเอกสารประกอบการพิจารณาตามที่กำหนดในกฎกระทรวง พร้อมทั้งมอบสำเนาเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ซึ่งมีภาพและเสียงอย่างเดียวกันให้กับเจ้าพนักงานผู้ตรวจสองสำเนา

เทพหรือวัสดุโทรทัศน์แต่ละเรื่องที่ผ่านมาการตรวจพิจารณาและได้รับความเห็นชอบตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจให้หมายเลขรหัสประจำเทพหรือวัสดุโทรทัศน์และประทับหมายเลขสลงบนเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ลงไว้ทั้งสองสำเนา และส่งคืนให้ผู้ยื่นคำขอหนึ่งสำเนาและเก็บรักษาไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งสำเนา และในกรณีที่เจ้าพนักงานผู้ตรวจเห็นเป็นการสมควรอาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขออัดหรือบันทึกคำบอกแจ้งว่าเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาของเจ้าพนักงานผู้ตรวจไว้บนเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ด้วยก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ในกรณีที่ปรากฏว่าเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ที่มีผู้ยื่นคำขอให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจทำการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับความเห็นชอบมาแล้ว ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจคืนสำเนาเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ให้แก่ผู้ยื่นคำขอ

ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจดำเนินการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบในเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ตามที่มีผู้ยื่นคำขอให้ตรวจพิจารณาโดยเร็ว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ให้นายทะเบียนกลางมีอำนาจกำหนดให้เทพหรือวัสดุโทรทัศน์ประเภทหนึ่งประเภทใดที่ผู้ยื่นคำขอได้รับการยกเว้นไม่ต้องมอบสำเนาเทพหรือวัสดุโทรทัศน์หนึ่งสำเนาไว้ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจเก็บรักษาไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบก็ได้

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่สถานที่ประกอบกิจการของผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ อยู่ในท้องที่จังหวัดอื่นซึ่งมิได้อยู่ในเขตท้องที่ของเจ้าพนักงานผู้ตรวจ หรือในกรณีที่เป็นการประกอบกิจการของสาขาในจังหวัดอื่นของผู้ได้รับใบอนุญาต และเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจแล้ว แต่ยังมีได้มีหมายเลขรหัสของจังหวัดนั้น ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอต่อนายทะเบียนประจำจังหวัดเพื่อให้ออกหมายเลขรหัสประจำเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ พร้อมทั้งมอบสำเนาเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ซึ่งมีภาพและเสียงอย่างเดียวกันให้แก่นายทะเบียนประจำจังหวัดสองสำเนา

เมื่อนายทะเบียนประจำจังหวัดได้รับคำขอแล้ว ให้นายทะเบียนประจำจังหวัดออกหมายเลขรหัสของท้องที่จังหวัดนั้นพร้อมทั้งประทับหมายเลขรหัสประจำท้องที่ลงบนเทพหรือ

วัสดุโทรทัศน์ทั้งสองสำเนาและส่งคืนให้ผู้ได้รับใบอนุญาตหนึ่งสำเนาและให้นายทะเบียนเก็บรักษาไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งสำเนา และให้นำความในมาตรา ๑๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๓ เทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่นำมาขอให้ตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๑๑ นั้น ถ้าเจ้าพนักงานผู้ตรวจเห็นว่าการมีไว้ในครอบครองซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจมีอำนาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขอลบหรือตัดทอนเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ได้ตามเงื่อนไขที่กำหนด หรือยึดไว้หรือทำลายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ดังกล่าวได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๔ ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ ทำการบันทึกบทพากย์หรืออักษรแสดงข้อความใด ๆ ลงบนเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ เว้นแต่จะเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจแล้ว และบทพากย์หรืออักษรแสดงข้อความดังกล่าวจะต้องผ่านการพิจารณาและได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจก่อน

เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ ได้บันทึกบทพากย์หรืออักษรแสดงข้อความใด ๆ ลงบนเทปหรือวัสดุโทรทัศน์แล้ว ให้ส่งมอบสำเนาเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจหนึ่งสำเนาเพื่อตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบและเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานตรวจสอบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ให้นายทะเบียนกลางมีอำนาจกำหนดให้เทปหรือวัสดุโทรทัศน์เรื่องหนึ่งเรื่องใดหรือประเภทหนึ่งประเภทใด ทำการบันทึกบทพากย์หรืออักษรแสดงข้อความใด ๆ ได้โดยเทปหรือวัสดุโทรทัศน์นั้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจมาก่อนก็ได้ ในกรณีนี้ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตดำเนินการขอให้มีการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๑๑

มาตรา ๑๕ การโฆษณาสินค้าหรือบริการในเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่จะนำมาขอให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบตามพระราชบัญญัตินี้จะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๖ การตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบของเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๔ ย่อมไม่คุ้มผู้ที่ได้ยื่นคำขอตรวจพิจารณาให้ต้องพ้นจากความรับผิดชอบในทางแพ่ง หรือทางอาญา หรือจากการกระทำอันต้องรับผิดชอบตามกฎหมายอื่น

มาตรา ๑๗ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ อาจอัดสำเนาเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๔ ไว้เพื่อการประกอบกิจการของตนได้ โดยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ต้องอัดหรือบันทึกสำเนาเทปหรือวัสดุโทรทัศนให้ตรงตามต้นฉบับเทปหรือวัสดุโทรทัศนทั้งภาพและเสียง และคำบอกแจ้งว่าเทปหรือวัสดุโทรทัศนดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาแล้ว ถ้ามี

(๒) ต้องรับรองสำเนาเทปหรือวัสดุโทรทัศนด้วยการลงลายมือชื่อของผู้ได้รับใบอนุญาต หรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๘ ลงไว้บนเทปหรือวัสดุโทรทัศนที่ตนเองได้อัดสำเนา พร้อมทั้งแสดงหมายเลขรหัสและรายละเอียดประจำเทป หรือวัสดุโทรทัศนดังกล่าวตามวิธีการที่เจ้าพนักงานผู้ตรวจกำหนด

มาตรา ๑๘ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ อาจมอบหมายให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องของการอัดหรือการบันทึกสำเนาเทปหรือวัสดุโทรทัศนแทนตนได้ โดยขออนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี การขออนุญาตให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ลงลายมือชื่อตามวรรคหนึ่ง ต้องมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้ขออนุญาตตามมาตรา ๗ และในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องรับผิดชอบร่วมกันกับผู้ได้รับมอบหมาย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว

มาตรา ๑๙ เพื่อประโยชน์แก่การตรวจสอบให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนจัดให้มีทะเบียนเกี่ยวกับเทปหรือวัสดุโทรทัศนที่ได้มีการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบตามพระราชบัญญัตินี้ให้ถูกต้องอยู่เสมอ โดยให้มีหมายเลขรหัสตลอดจนรายละเอียดต่าง ๆ ตามความจำเป็น ตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

มาตรา ๒๐ เทปหรือวัสดุโทรทัศนที่จะนำมาฉายหรือให้บริการในสถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน จะต้องเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศนที่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๔ หรือเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศนที่มีผู้รับรองสำเนาตามมาตรา ๑๗ แล้วเท่านั้น ทั้งนี้ เว้นแต่สถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนดังกล่าวจะได้รับยกเว้นตามที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

การฉายหรือการให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนในสถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนจะต้องกระทำในวันและเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่อนุญาต การขออนุญาต การอนุญาตและแบบใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยจะขออนุญาตไว้โดยมีกำหนดเป็นประจักษ์ก็ได้ แต่ห้ามมิให้อนุญาตเกินครั้งละหกเดือน

มาตรา ๒๑ การประกาศหรือโฆษณาฉายหรือให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนไม่ว่าด้วยประการใด ๆ จะต้องประกาศหรือโฆษณาโดยมีหมายเลขรหัสของเทปหรือวัสดุโทรทัศนกำกับไว้ด้วยทุกครั้ง

มาตรา ๒๒ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายในสถานที่ประกอบกิจการของผู้ได้รับใบอนุญาต

มาตรา ๒๓ ถ้าใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาต
ขอรับใบแทนใบอนุญาตจากนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ แล้วแต่กรณี

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตาม
หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๔ นายทะเบียน เจ้าพนักงานผู้ตรวจ และพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ
ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ของผู้ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อ
ตรวจสอบเทปหรือวัสดุโทรทัศน์หรือสิ่งอื่นใดที่เกี่ยวกับเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ หรือตรวจสอบการ
กระทำที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้

(๒) ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม
พระราชบัญญัตินี้ ทำการตรวจค้น ยึดอายัดเทปหรือวัสดุโทรทัศน์หรือสิ่งอื่นใด ที่เกี่ยวกับเทป
หรือวัสดุโทรทัศน์ ตลอดจนทำลายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่การมีไว้ในครอบครองเป็นการฝ่าฝืน
พระราชบัญญัตินี้

(๓) สั่งให้หยุดฉายหรือให้บริการ และหรือสั่งให้หยุดหรือระงับการประกาศหรือ
โฆษณาซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ได้ทันทีเมื่อปรากฏว่า

(ก) การฉายหรือให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ได้กระทำโดยฝ่าฝืน
กฎหมาย

(ข) เทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่กำลังฉายหรือให้บริการหรือกำลังจะฉายหรือจะ
ให้บริการไม่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบโดยเจ้าพนักงานผู้ตรวจ หรือเทปหรือ
วัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวไม่มีการแสดงตรา หมายเลขรหัส หรือรายละเอียดโดยถูกต้องตามกฎหมาย

(ค) การฉายหรือให้บริการได้กระทำผิดไปจากที่ได้รับอนุญาต

(ง) การประกาศหรือการโฆษณาการฉายหรือการให้บริการเทปหรือวัสดุ
โทรทัศน์ได้กระทำโดยฝ่าฝืนกฎหมาย

มาตรา ๒๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ นายทะเบียนเจ้าพนักงาน
ผู้ตรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องแสดงบัตรประจำตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัว ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้นายทะเบียน เจ้าพนักงานผู้ตรวจและ
พนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๒๗ เมื่อปรากฏว่าผู้ขออนุญาตขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๗ หรือ เมื่อ
ปรากฏว่าผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ใน
ใบอนุญาตตามมาตรา ๘ วรรคสาม นายทะเบียนมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบกิจการ
ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ได้

ผู้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ตามมาตรา ๒๙ ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่งของนายทะเบียน การอุทธรณ์ไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของนายทะเบียน เว้นแต่รัฐมนตรีจะสั่งให้ทุเลาได้

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่เจ้าพนักงานผู้ตรวจไม่ให้ความเห็นชอบในการตรวจพิจารณาเทปหรือวัสดุโทรทัศนตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๔ หรือในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้มีการฉายหรือให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนตามมาตรา ๒๐ ผู้ยื่นคำขอมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อนายทะเบียนได้ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง และให้นายทะเบียนพิจารณาสั่งการและแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบโดยเร็ว ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ผู้ยื่นคำขอมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อรัฐมนตรีได้ตามมาตรา ๒๙ ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่งของนายทะเบียน

มาตรา ๒๙ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยคำอุทธรณ์ตามมาตรา ๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ โดยจะวินิจฉัยชี้ขาด ยิน กลับ หรือแก้ไข คำสั่งของนายทะเบียน เจ้าพนักงานผู้ตรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตามที่เห็นสมควรและให้แจ้งคำวินิจฉัยให้นายทะเบียน เจ้าพนักงานผู้ตรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ และผู้อุทธรณ์ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๓๐ เมื่อรัฐมนตรีเห็นว่า การฉายหรือการให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนในสถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนใดมีลักษณะเป็นการบ่อนทำลายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาติ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งมิให้มีการให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนในสถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศนนั้นเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งปี

มาตรา ๓๑ รัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ห้ามการนำหรือสิ่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศนอันมีลักษณะเป็นการบ่อนทำลายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาติ ในการประกาศดังกล่าวให้ระบุชื่อเรื่องและรายละเอียดอย่างอื่นเกี่ยวกับลักษณะของเทปหรือวัสดุโทรทัศนดังกล่าวไว้ในประกาศตามสมควร

ชื่อเรื่องตามประกาศในวรรคหนึ่ง ถือเป็นเพียงส่วนประกอบของการกำหนดลักษณะเทปหรือวัสดุโทรทัศนดังกล่าวเท่านั้น และในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงชื่อเรื่อง ไม่ว่าจะด้วยประการใด ๆ ก็ให้ถือว่าเทปหรือวัสดุโทรทัศนทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศนที่ได้ประกาศห้ามการนำหรือสิ่งเข้ามาในราชอาณาจักรหรือมิไว้ในครอบครองตามที่ได้ประกาศไว้

มาตรา ๓๒ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการหรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษ

ตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำของนิติบุคคลนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

มาตรา ๓๓ ผู้ประกอบกิจการจะต้องรับผิดชอบในการกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ แม้ว่าการกระทำนั้นจะเป็นการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของตัวแทน ลูกจ้างหรือคนงานของตน เว้นแต่ผู้ประกอบกิจการดังกล่าวจะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของตัวแทน ลูกจ้างหรือคนงานดังกล่าวเป็นการสุดวิสัยที่ตนจะล่วงรู้หรือควบคุมได้โดยตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว

มาตรา ๓๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และในกรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๗ หากผู้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตดำเนินการต่อไปหลังจากที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตแล้วต้องระวางโทษปรับเป็นรายวันอีกวันละไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๓๕ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ ผู้ใด

(๑) มีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ซึ่งมีได้ผ่านการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบโดยเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๔ หรือมิได้มีผู้รับรองสำเนาตามมาตรา ๑๗ หรือ

(๒) มีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่มีการแก้ไขตัดแปลงหรือเพิ่มเติมให้ผิดไปจากที่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบโดยเจ้าพนักงานผู้ตรวจ

ไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เพื่อประโยชน์ตาม (๑) ให้ถือว่าบรรดาเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ซึ่งมีอยู่ในสถานที่ใกล้เคียงกับสถานที่ประกอบกิจการของผู้ได้รับใบอนุญาต และมีพฤติการณ์ที่พิสูจน์ให้เห็นได้ว่าผู้ได้รับใบอนุญาตได้ใช้หรือสามารถใช้เพื่อประโยชน์ในการประกอบกิจการของตน เป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ผู้ได้รับใบอนุญาตมีอยู่ในสถานที่ประกอบกิจการของตน

มาตรา ๓๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ ผู้ใดมิไว้ในครอบครองซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ซึ่งมิได้มีการแสดงตรา หมายเลขรหัส และรายละเอียดตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา ๑๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗ ผู้ได้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตตามมาตรา ๘ วรรคสาม หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานผู้ตรวจกำหนดตามมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๘ เจ้าของหรือผู้จัดการสถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่นายทะเบียนเจ้าพนักงานผู้ตรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๒๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๐ ผู้ได้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๒ ผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ อยู่แล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเป็นผู้มีคุณสมบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งประสงค์จะประกอบกิจการดังกล่าวต่อไป ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอแล้วให้ดำเนินการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งว่าอนุญาตหรือไม่

มาตรา ๔๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน เจ้าพนักงานผู้ตรวจและพนักงานเจ้าหน้าที่โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ตติยสุลลนันท

นายกรัฐมนตรี

LIRT

อัตราค่าธรรมเนียม

- (๑) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ในกรณีที่ผู้ขออนุญาตมีสาขาเพื่อประกอบกิจการ ในจังหวัดอื่นนอกจากเขตท้องที่ของเจ้าพนักงาน ผู้ตรวจ ให้คิดค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้น สาขาละ ๕๐๐ บาท
- (๒) ใบอนุญาตให้ฉายหรือให้บริการซึ่งเทปหรือ วัสดุโทรทัศน์ ฉบับละ ๕๐๐ บาท
- (๓) การตรวจพิจารณาเทปหรือวัสดุ โทรทัศน์ ม้วนหรือชิ้นละ ๑๐๐ บาท
- (๔) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์สำหรับ เทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตาม (๓) ม้วนหรือชิ้นละ ๑๐๐ บาท
- (๕) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ ๕๐ บาท
- (๖) การต่ออายุใบอนุญาตครั้งละเท่ากับค่า ธรรมเนียมใบอนุญาตประเภทนั้น ๆ แต่ละฉบับ

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปรากฏว่าปัจจุบันนี้ได้มีการบริการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายเทปและวัสดุโทรทัศน์ ก็มีการจัดฉายหรือให้บริการเกี่ยวกับเทปหรือวัสดุโทรทัศน์แพร่หลายทั้งในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัด ซึ่งเทปและวัสดุโทรทัศน์เหล่านั้นไม่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากไม่ใช่ภาพยนตร์ตามความหมายของพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ การที่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายควบคุมกิจการดังกล่าว ย่อมก่อให้เกิดผลเสียหายแก่เยาวชนและศีลธรรมอันดีของประชาชนทั้งยังอาจกระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของรัฐอีกด้วย ในการนี้จำเป็นต้องมีกฎหมายควบคุมการดำเนินกิจการเกี่ยวกับเทปและวัสดุโทรทัศน์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่ประชุมคณะกรรมการกฤษฎีกา
 สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
 ๑๘ ก.ย. ๕๕
 A+B (C)
 อรรถชัย/สุมลรัตน์/มณฑาทิพย์/แก้ไข
 ๒๒/๐๕/๕๖
 วาทีณี/ศิริยา/ปรับปรุง
 ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๙

